

Geheim blijft geheim

C. M. VAN DEN BERG-*AKKERMAN*

C. M. van den Berg-Akkerman

*Geheim
blijft geheim*

Illustraties van Reintje Venema

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. – NIJKERK

ISBN 90 266 4431 0

1. Lida

Toen Lida Masman uit school kwam, was Petra Vonk, haar vriendin, er al vandoor. Ze had haast, had ze gezegd. Lida had helemaal geen haast, ze was op Marja Visser toegeschoten toen ze zag hoeveel moeite die had om haar jack aan te trekken.

Haar hand zat in het gips en Lida, nieuwsgierig als ze was, was een gesprek met Marja begonnen nadat ze haar geholpen had zich aan te kleden.

„Doet je hand nog pijn?” vroeg ze aardig.

„Soms, dat gips is zo zwaar . . . enne . . . erg bewegen kan ik hem niet, dat begrijp je. 'k Zal blij wezen als het eraf mag,” zei Marja verlegen.

„Heb je een ongeluk gehad?” informeerde Lida verder.

„Ja, met rolschaatsen,” zei de kleine Marja met een pijnlijk vertrokken gezicht, toch vereerd met de belangstelling van Lida Masman, die een klas hoger zat en zo vriendelijk deed.

„Met rolschaatsen?” riep Lida verbaasd. „Hoe kwam dat nou?”

„O, we reden een helling af, we waren met z'n vieren. 't Ging lekker, zeg, 't was net of je in je rug geduwd werd! Nou, 'k weet niet precies hoe het kwam, maar opeens viel ik, bang! op de weg. Ik maakte een smak, oei . . . en pijn dat ik had . . . in m'n arm, hè! Ik gilte . . .”

„Zo, en hoe ben je thuisgekomen?”

„Ze hebben m'n schaatsen afgedaan, want dat kon ik zelf niet, nou, en toen hebben ze me naar huis gebracht.”

„Wist je dadelijk dat je iets gebroken had?”

„Ik niet, maar m'n moeder wel, ze nam me mee naar de dokter en die stuurde me meteen naar het ziekenhuis. Brrr . . . ik zat in de auto te rillen van angst . . .”

„En hebben ze daar dat gips erom gedaan?”

„Niet meteen, er moesten eerst foto's gemaakt worden en toen zag de dokter pas dat ik m'n pols gebroken had. Hij liet het me zelf ook zien, maar ik vond het doodeng. Pas toen gingen ze hem spal-ken en kreeg ik dat gips er omheen. 'k Moest hem eerst in een draagdoek houden.”

„Oh,” knikte Lida.

„M'n moeder zei: „Daar kun je voorlopig niet veel mee doen, Marja, dat is pech voor je!” Maar de dokter dacht er anders over, weet je wat die zei?”

„Nou?”

„Ga jij maar rustig naar school, Marja, 't is gelukkig je linkerhand, dus schrijven kun je nog wel.”

„k Ben links, dokter,” zei ik met een beverig stemmetje.

„Ei, dat is mooi, nu zul je noodgedwongen rechts moeten worden,” zei hij lachend. „Enfin, je oren zijn goed en je ogen ook, toch maar fijn naar school gaan elke dag en over een week terugkomen.”

„Moet dat gips er nu nog lang om blijven?”

„Een week misschien, tenminste dat hoop ik,” zei Marja, vrolijk naar Lida kijkend, die al pratend met haar opgelopen was naar de fietsenstalling, waar haar fiets stond.

„Wil je bij me achterop?” vroeg Lida daar.

„Nee hoor, dat durf ik echt niet, ik loop wel, dáág en bedankt,” zei ze opeens haastig.

„Beterschap!” gilte Lida haar na toen ze wegliep.

Daarop pakte ze haar fiets en reed blij en tevreden de zonnige straten door op weg naar huis. Het was lente en echt al een beetje warm vandaag. Alleen de wind was koud en sterk en omdat ze hem juist tegen had, moest ze flink trappen. Al een jaar lang reed ze elke dag deze weg naar school.

Lida woonde even buiten de stad, haar vader was dierenarts. Toen hij dit huis, dat aan een landweg stond, had kunnen kopen, waren ze verhuisd. Hier had haar vader meer ruimte voor z'n praktijk en ook gelegenheid om als dat nodig was enkele dieren wat langer onder behandeling te houden.

Ze had naar een andere school mogen gaan, dichterbij, maar Lida had dat zelf niet gewild, want dan was ze opeens al de vriendinnen uit haar klas kwijt geweest en ze was vooral erg gesteld op Petra, met wie ze het meest omging.

Vanmiddag ging ze naar Petra, dat hadden ze afgesproken. Ze had het over een club gehad waarvan ze lid was en gevraagd of zij ook meeging daarnaar toe. Dat zou ze nu eerst thuis vragen en als het goed was, dan ging ze mee, vast!

Lida trapte energiek haar trappers rond en neuriede met flarden een populair deuntje. Ze reed nu op de vrij stille weg en passeerde een paar boerderijen. Ze zag de koeien grazen in de wei en aan de slootkant een dikke zeug met een troep kleine roze biggetjes. Een eind verderop zwom een eend met een aantal jonkies in een sloot. Het was een enig gezicht en Lida keek er elke dag naar als ze erlangs kwam. Het waren dotjes.

Overal bloeiden nu ook de voorjaarsbloemen, de berm zag geel van de boterbloemen. Pinksterbloemen en madeliefjes waren er ook genoeg en dan niet te vergeten de siringen en goudenregens in de tuinen, het was een prachtig gezicht.

Ze naderde nu snel het huis waar ze woonde.

Rechts van de weg was een sloot waarover een brede dam lag. Dat was de inrit naar de woning, die afgesloten kon worden met een breed hek dat nu wijd open stond.

Lida verlangde opeens erg naar huis. In volle vaart schoot ze de dam op tot aan de ingang van een bijgebouw naast de keuken. Daar stalde ze haar fiets en zonder aarzelen liep ze achterom de keuken in.

„Hallo mams!” riep ze opgewekt naar haar moeder, die in de keuken aan het kokkerellen was.

„Ha Lida, ben je daar al?” groette haar moeder.

„Vroeg, hè?”

„Ja, dat dacht ik ook.”

„Ik kom regelrecht van school, 'k ben met niemand meegegaan deze keer. 'k Wou wat vroeger thuis zijn, want Petra vroeg of ik vanmiddag bij haar wilde komen.”

„Alweer? 't Was toch haar beurt om hier te komen!”

„We doen 't niet om beurt, dat weet u best, en dan: Petra is lid van een club geworden, nog maar pas, hoor, maar ze vindt het er zo enig, dat ze vroeg of ik ook zin had om lid te worden. Mag ik?”

„Wat is dat voor een club?”

„Gewoon van meisjes, ze maken muziek, ze doen spelletjes en de leidster vertelt uit de bijbel en leest ook wel eens voor. Petra zegt dat het erg leuk is, mams.”

„Nou, als jij daar graag heen wilt, van mij mag je.”

„Hoy! Dacht ik wel! Ga 'k fijn naar Petra straks, zal ze van opkijken, zeg, dat ik meega. 'k Ben zo benieuwd naar die club!”

„Hoe laat begint het?”

„Half vijf, geloof ik.”

„’t Kan net voor ’t avondeten als je dan daarna maar dadelijk naar huis komt.”

„Natuurlijk. Zal ik tafeldekken?”

„Graag, ik maak een warme hap, zo je ziet. Paps zal ook wel gauw komen.”

„En waar is mijn schattige broer?”

„Bij de jonge hondjes in ’t bijgebouw, hij is er dol op.”

„O, ik ook, ’t zijn lieverdjes! Zeg mam, mag ik er een aan Petra geven?”

„Ben je mal, dat kan zo maar niet. Dan moet je eerst vragen of ze er een hebben mag van haar ouders. Iedereen wil geen hondje in huis, dat weet je toch.”

„Bij Vonk wel, vast mam. Petra’s ouders vinden het beslist goed.”

„Je moet het hun toch eerst vragen, Lida.”

„Mag ik bellen?”

„Zo maar opeens, is er zo’n haast bij?”

„Och mam, Petra vond ze zondag zo schattig, ze was er niet bij weg te slaan. Wat zou het een verrassing zijn als ik straks een van die kleintjes mee mocht nemen. Ze moeten toch weg, zei vader laatst, we kunnen zelf toch al die hondjes niet houden.”

„Nee, natuurlijk niet, nou, bel dan maar.”

„Hatsjekidee!” joelde Lida terwijl ze naar de telefoon rende. Zonder aarzelen draaide ze het haar bekende nummer.

„Met schoenreparatie Vonk,” hoorde ze aan de lijn.

„Met Lida Masman, meneer Vonk. Ikke. . . ik wou u vragen of u het goedvindt dat ik een jong hondje meebracht vanmiddag.”

„Wat zeg je? Een hondje?”

„Ja meneer, we hebben jonge hondjes en Petra vindt ze zo schattig. Ik wil haar verrassen, ziet u, als u en uw vrouw het goedvinden.”

„Nou, ’t is eigenlijk wel leuk voor de kinderen en m’n vrouw zal er wel niet op tegen zijn, goed, breng dat mormel dan maar mee!”

„Mormel! ’t Is het liefste hondje dat je ooit gezien hebt,” zei Lida verontwaardigd.

„Haha, natuurlijk,” lachte meneer Vonk daverend. „Heb ik je even!”

„Houdt u het geheim, meneer”

„Ja, ik zal een knoop in m'n tong leggen, dan kan ik niet praten onder het eten, is dat goed?”

„Enig! Dag meneer Vonk, tot vanmiddag,” groette Lida lachend.

„En . . .?” informeerde haar moeder terwijl ze met wat broodbeleg de kamer in kwam.

„t Mag van Petra's vader. Die man maakt altijd grappen. Zeg-t-ie mormel tegen zo'n dier, maar hij meent er niks van.”

„Natuurlijk niet, anders zou hij geen toestemming geven dat je er een meebracht. Zeg, wanneer dek je nu de tafel eens af?”

„Direct, hier ben ik al. Hier zijn de servetten en de messen en vorken, gauw genoeg klaar, hoor, wacht maar, dan zal ik eventjes . . .”

„En hoe denk je dat poedeltje te vervoeren?”

„Achter op mijn fiets in een doos, dat kan toch best, mam?”

„Dat kan best,” lachte haar moeder vrolijk. „Maar waar haal je zo gauw een doos vandaan, heb jij zo'n ding?”

„Misschien niet, maar dan kan hij toch wel in een grote tas?”

„We zullen er wel wat op vinden, juffrouw Wildzang. Ga nu Johan roepen, vader kan elk ogenblik hier zijn en dan kunnen we meteen aan tafel.”

Terwijl Lida nog in het bijgebouw was met haar broertje, kwam haar vader met de auto de dam over en zo gingen ze bijna gelijk naar binnen. Omdat dokter Masman dadelijk na 't eten spreekuur had, schikten ze onmiddellijk aan tafel. Moeder had een heerlijk schoteltje klaar dat in de oven een lekker bruin korstje gekregen had. Allemaal bedienden ze zich ervan en onderwijl praatten ze druk over de dingen van de dag.

Eerst had vader het een en ander met moeder te bepraten, maar al spoedig kreeg Lida gelegenheid om te vertellen wat ze allemaal van plan was die middag. Bij het horen dat een van de hondjes naar Petra verhuizen ging, sprong Johan op.

„Dat gebeurt niet, de hondjes blijven allemaal hier,” zei hij heftig.

„Dat had je gedacht, knul, maar dat gaat niet,” zei Lida hard.

„Je krijgt er geeneen, ik doe de deur op slot!” schreeuwde Johan boos.

Ze zouden bijna ruzie gekregen hebben aan tafel als meneer Masman er niet tussen gekomen was.

„De hondjes moeten allemaal weg, jongen,” zei hij bedaard. „Eén mag je voorlopig nog houden, de andere moeten een ander thuis hebben, daar twisten we dus niet over.”

„Ze krijgt de lelijkste,” mopperde hij.

„Nee ,de mooiste,” tartte Lida plagend.

Toen schopte Johan onder de tafel tegen haar been.

„Au, gemenerik!” schold Lida terwijl ze overdreven hard haar been wreef, waar helemaal niets op te zien was. „Ik vind je toch lief, hoor.”

„Snertmeid!” mompelde Johan, al niet kwaad meer.

2. Petra en Lida

In de keuken stond een hengselmand; die zette dokter Masman op de bagagedrager van Lida's fiets. „Hier kun je 't poedeltje wel in vervoeren Lida,” zei hij. „Daar houdt hij het wel een kwartier in uit, zonder dat hij het benauwd krijgt.”

„Ha, fijn, goed idee, bedankt paps!” jubelde Lida uitgelaten.

Daarna ging ze 't bijgebouw in, waar de jonge hondjes rondliepen en gevoerd moesten worden. Dat deed ze samen met haar broertje. Hij streelde de hondjes en drukte er een tegen z'n borst.

„Welke neem je mee, Lida?” vroeg hij een beetje treurig.

„Die zwart-witte,” besliste Lida gauw terwijl ze hem haastig op-pakte. Ze knuffelde het hondje en liet hem op haar vinger bijten.

„'n Leukerdje,” zei ze vrolijk.

Johan keek haar met bijna tranen in z'n ogen na toen ze de loods uitging „Doe niet zo stom,” mompelde hij zacht tegen zichzelf ter-

wijl hij met z'n blouse langs z'n ogen wreef en gehurkt bij de andere pups bleef zitten.

Lida zette het woelige diertje in de mand, die achter op haar fiets stond. Vlug deed ze de kleppen dicht en deed de snelbinders er overheen. 't Hondje piepte en blafte schor en krabbelde met z'n poten tegen het riet.

„Maak maar gauw dat je weg komt,” zei haar moeder. „Hoe korter hij opgesloten zit, hoe beter.”

„Ja natuurlijk,” zei ze, „ik ga al, dag mam, tot vanavond!”

„Tot vanavond en veel plezier!” wenste haar moeder.

Pittig reed Lida de weg op, ze had nu de wind mee en ging met een lekker gangetje. 't Was nog zo vroeg, heerlijk, kon ze fijn lang bij Petra spelen.

De familie Vonk woonde in de De Ruyterstraat. Dat adres kon Lida haast wel geblinddoekt vinden, zo dikwijls was ze er al geweest. Er zat een groot bord tegen de voorgevel gespijkerd. Daarop stond te lezen:

*D. Vonk, schoenreparaties
Alle reparaties vakkundig
vlug en tegen billijke prijs uitgevoerd.*

Aan de voorkant van het huis was de werkplaats, meestal zat Petra's vader daar te werken. Maar hij zag Lida bijna altijd wel als ze aankwam. Dan stak hij z'n hand op en groette vriendelijk. Nu was hij er niet, zag ze meteen. Ze stapte van haar fiets en liep achterom naar de tuin. Ze liet haar fietsbel rinkelen en daarop kwam Petra dadelijk naar buiten. Achter haar dreutelde de tweeling, een jongen en een meisje van zeven jaar, die nieuwsgierig kwamen kijken of er iets te beleven viel en er viel iets te beleven deze keer.

„Hallo!” juichte Petra vrolijk.

„Hoy, hier ben k al,” riep Lida enthousiast.

„Wat heb je in die mand?”

„Je mag raden,” zei Lida geheimzinnig.

„'t Leeft!” gilte Petra opeens.

„Ja hier, maak maar open . . . voor jou! Pak hem dan!”

„Nee maar, een hondje, zo'n klein lief troeteltje, och, wat lief,

wat lief,” stuntele Petra opeens ontroerd terwijl ze het jankende hondje in haar armen nam en ermee naar binnen liep met achter haar Lida en de tweeling.

Dat was me opeens een leven in de kamer! Allemaal stonden ze in een wip om Petra heen en bewonderden het lieve, grappige jonge hondje.

De tweeling moest hem aaien en het nog kleinere broertje ook en allemaal wilden ze het opeens beetpakken. Maar het hondje liep weg en kroop bang onder een kast, waar het dadelijk onder vandaan gegrepen werd.

„Wat moet dat nu met dat hondje?” vroeg Petra’s moeder opeens.

„Het mag hier blijven als u het goedvindt,” zei Lida leuk.

„Ik heb al toestemming gegeven,” zei Petra’s vader met een knip-oogje naar Lida.

„Dan heb ik het ook maar goed te vinden zeker?” zei mevrouw Vonk schalks.

„Ja mam, astublieft mam,” smeekten de kinderen opgetogen.

Zelfs de grote broer van Petra deed mee en keek met grote, glanzende ogen naar het schattige hondje.

„Goed, we houden hem,” zei mevrouw Vonk beslist.

„Hoera!” riepen ze allemaal.

„Mag ik dan ook een keer duiven kopen, mam?” vroeg Jan, de grootste.

„En . . . en mogen wij dan een konijntje?” hakkelde de tweeling.

„Ja, we leggen een dierentuin aan, is ’t nou goed?” lachte meneer Vonk hartelijk. „We nemen van alles wat!”

„Ja ja! Dat doen we!” juichten ze allemaal. Ze waren door het dollen heen.

„We moeten hem een naam geven,” vond Petra dadelijk.

„Blacky!”

„Nee, Floepiel!”

„Sandra!”

„Of Maxim!” riep Jan het laatst.

„Ja, Maxim, dat is een leuke naam,” vond Petra. „Daar houden we het op, goed?”

Lida stond alles aan te horen. Ze had zo’n pret. Dat moesten ze thuis nu eens kunnen horen! dacht ze. O, wat zouden ze genieten als ze dat zagen.

„Rukken jullie nu allemaal maar op en laat Maxim nu eens even met rust. Jullie kelen het dier,” zei mevrouw Vonk eindelijk.

Toen lieten ze het hondje lopen en meneer Vonk ging gauw naar de werkplaats toe. Al spoedig klonk z'n hamergeklop op de schoenzolen ten teken dat er gewerkt werd. Tenslotte moest er geld verdiend worden voor al die monden.

„k Mag van m'n moeder mee naar je club,” vertelde Lida nu gauw.

„Leuk zeg, dan hebben we weer een nieuw lid erbij.”

„Hoe laat begint het?”

„Kwart over vieren zowat.”

„O, 'k dacht halfvijf. Nou, fijn, kan ik lekker op tijd thuis zijn voor 't eten. Ik ben zo verschrikkelijk nieuwsgierig, ik kan haast niet wachten tot het tijd is om te gaan, Petra.”

„Laten we memory doen, dan gaat de middag vlug, hè?”

„Ja!”

„Dat is wel aardig, maar vergeet niet dat je voor vader nog een boodschap moe doen, Petra,” zei haar moeder opeens.

„Ik zal 't niet vergeten, mam. Voor ik naar de club ga, breng ik die schoenen wel even weg, is dat goed?”

„Als 't maar gebeurt. Die oude vrouw moet ze hebben en 't mens kan ze zelf niet komen halen.”

„Ik weet het,” zei Petra terwijl ze de kaartjes van het spel uitlegde. Daarna was ze een tijd bezig met Lida, ze gingen allebei zó op in het spel, dat ze werkelijk de tijd vergaten en de uren omvlogen. Om half vier herinnerde mevrouw Vonk Petra aan de schoenen, die ze wegbrengen moest. Toen konden ze er niet langer onderuit en samen ruimden ze de spullen op waarmee ze gespeeld hadden. Samen gingen ze ook op weg naar de oude mevrouw Beekenkamp, maar nu op de fiets. Petra had zijtassen achterop. Dat was wel nodig omdat ze vaker reparatiewerk wegbrengen moest. De oude mevrouw woonde in een bejaardenhuis, waar ze al gauw aangeland waren. Mevrouw deed zelf open.

„Ha, zijn mijn schoenen daar, dat is fijn! Jouw vader is een man van z'n woord,” zei ze vriendelijk. „Wat hij belooft, dat doet hij tenminste.”

„Ja, daar staat vader op,” zei Petra trots.

„De schoenen zijn keurig gemaakt ook, wacht, ik zal meteen be-

talen," zei mevrouw. Ze telde het geld uit. Het was een heleboel, en Petra borg het goed weg in haar portemonnee. Daarna gaf mevrouw haar een kwartje fooi dat ze haar met de woorden „voor jou" toeschoof.

„Dank u wel," zei Petra blozend, en een beetje verlegen.

„Krijg je wel eens meer wat voor 't brengen?" vroeg Lida toen ze terugreden.

„O ja, dat mag ik houden als zakgeld."

„Dus jij verdient je zakgeld," merkte Lida op.

„Zo kun je 't wel zeggen," vond Petra. „Je moet niet denken dat ik me ervoor schaam, hoor, wij zijn niet zo rijk als jullie."

„Zijn wij rijk?" vroeg Lida verwonderd.

„Nou, je vader is toch dierenarts. Natuurlijk verdient hij dan meer dan mijn vader, of niet soms?"

„Nou, dat kan mij niets schelen, dus praat er maar niet meer over," bromde Lida even ontstemd. „Mijn vader is dierendokter en jouw vader schoenendokter," probeerde ze te grappen.

„Hatsjekidee!" gilte Petra opeens. „En nu naar de club!"

3. De club

Ze waren er ondertussen al bijna.

Hun fietsen zette ze tegen een boom, want het clubhuis was omgeven door een tuin, het leek een soort grote bungalow. Er stonden al een heleboel meisjes te wachten en Martine Valk, die Lida kende, kwam dadelijk op haar af.

„Kom jij ook op de club?” vroeg ze meteen.

„Dat ziet er wel naar uit,” antwoordde Petra voor haar.

Lida lette er niet op, ze keek door een van de raampjes naar binnen. „Er is een muziekgroepje aan 't oefenen,” riep ze.

„Ja, leuk hè? Ze spelen op gitaars en ukeleles,” vertelde Martine haastig.

„Enig! Dat zou ik ook best willen leren,” zei Lida spontaan.

„Moet je thuis om een gitaar vragen, een mooi verjaarscadeau,” merkte Petra op. „Je krijgt hem vast wel, maar leren spelen erop is heus nog niet zo gemakkelijk, hoor!”

„Toch een reuzeidee,” vond Lida gauw. „Gaan al die meisjes die hier staan naar de club?”

„Ja, veel hè? Kijk, de deur gaat open, we mogen naar binnen! Die lange leidster is de baas, ze heet juf Van Dalen en dan zijn er nog twee, die noemen we bij de naam. Geertje heet die blonde . . .”

„En die andere?”

„Rie . . . Juf Van Dalen komt naar je toe!” stootte ze aan.

„Dag Petra, heb je een vriendin meegebracht?” vroeg deze.

„Van school, juf,” zei Petra blij.

„Hoe heet je?” vroeg ze verder, zich tot Lida wendend.

„Lida Masman.”

„Fijn dat je er bent, Lida, ga maar naast je vriendin zitten. 'k Hoop dat je 't prettig bij ons vindt.”

De banken waren cirkelvormig neergezet. Al babbelend en stoeiend zochten de meisjes zich een plaats. Het muziekgroepje ging gewoon tussen de anderen inzitten.

Toen de leidster in het midden zat, vroeg ze of iedereen stil wilde zijn. „We gaan zingen, mooie verzen, en ons muziekgroepje zorgt

voor de begeleiding. Ze hebben al goed gestudeerd en het zal best gaan.”

Geertje en Rie deelden intussen boekjes uit waar de verzen in stonden, ook kregen er nog een paar meisjes een tamboerijn en een triangel om het geheel op te luisteren. Daarna begonnen ze te zingen. Het ging fantastisch! Lida straalde, ze vond het geweldig zo samen bezig te zijn, en het klonk prachtig. Ze zongen wel een kwartier achter elkaar en het verveelde geen ogenblik.

„Zo zou ik altijd wel willen zingen,” fluisterde ze Petra in het oor. Daarna zei juf Van Dalen een kort gebed en daarna begon ze te vertellen. Sommige meisjes stonden op en gingen op de grond zitten vlak voor haar. ’t Was duidelijk dat ze niets wilden missen van het verhaal van de leidster.

Twintig minuten lang hield ze de aandacht geboeid van al die meisjes toen ze het verhaal weergaf van Noach, die de ark moest bouwen voor God, omdat God de wereld door water zou laten vergaan. Hij alleen zou gespaard worden omdat hij gehoorzaam gebleven was aan God en Hem diende. Ze liet het verhaal zien aan de hand van kleurenplaten en telkens legde ze uit wat deze betekenden. De laatste plaat was die met de regenboog: het teken van God aan de mensen dat Hij de aarde nooit meer door water zou laten vergaan.

Het viel Lida op hoe stil allen zaten te luisteren. Er was er niet een vervelend of kletserig. Na de vertelling ontspanden ze zich, de leidster vertelde dat ze een spel gingen doen.

„Levend kwartetspel”, noemde ze het.

Alle meisjes kregen de naam van een vogel, vier met een g – grutto, goudvink, griet en gors, vier met een m – mus, meeuw, merel en mees, vier met een k – kwartel, kraai, koolmees en Kievit en vier met een p – pelikaan, parkiet, papegaai, postduif en omdat ze net met z’n twintigen waren nog een groep met een l – leeuwerik, lijster, lepelaar en lom. Daarna werden ze door elkaar gezet in groepjes van vier en toen begon het over en weer vragen om een kwartet bij elkaar te krijgen.

Het was een heel leuk spel en de tijd vloog intussen om. Veel te gauw moest er gesloten worden en was het afgelopen. Na de doller pret om alles moesten ze toch weer vertrekken.

„Wat denk je, kom je volgende week weer?” vroeg juf Van Dalen

aan Lida toen ze langs haar liep.

„Heel graag,” zei Lida spontaan.

„Goed, dan schrijf ik je op de lijst en dan ben je vanaf vandaag dus ook lid. Tot ziens, meisjes!”

„Dag juf, tot ziens!” riepen ze vrolijk.

Daarop spoedden ze zich naar buiten, waar hun fietsen stonden.

„Ik vind het fijn dat je me meegenomen hebt,” zei Lida enthousiast.

„Dat dacht ik wel,” zei Petra.

„Het is een enige club, doen ze altijd zo iets leuks?”

„’t Is natuurlijk verschillend, soms maken we iets, doen iets van handenarbeid of zo, maar ’t is altijd prettig. ’k Heb me er nog nooit verveeld!”

„Hoelang ben jij nu lid?”

„Een paar maanden pas.”

„Waarom heb je me dan niet eerder gevraagd?”

„’k Dacht dat het te ver voor je was, vooral toen het nog winter was. Ga je nog mee naar ons om te kijken hoe Maxim het maakt?”

„Nee hoor, dat vertel je me morgen maar op school. Ik sla hier de hoek om. Tot morgen, Petra!”

„Bye bye!” groette Petra terwijl zij rechtdoor reed op weg naar huis. Ze glimlachte en verheugde zich erop straks Maxim weer te zien. Ze was dol op dieren, maar haar moeder had altijd bezwaar gehad tegen een hond en nu opeens was het goed, had ze niet tegengesputterd, fantastisch gewoon!

Maar ’t was ook een lieverdje, dat kleine ding . . .

En Lida was een fijne vriendin, altijd al! Wat konden ze goed met elkaar opschieten! Ze hadden ook geen geheimen voor elkaar, ze vertelden elkaar alles. De club, nou ja, dat had ze niet gezegd. ’t Was in februari nog zo vroeg donker. Maar nu was het voorjaar en langer licht en voor het weer winter werd, was Lida het wel gewend. En wat had ze het leuk gevonden! Nou, zij ook natuurlijk, het was een enige middag geweest.

4. Prettige plannen

Toen Lida door de achterdeur binnenkwam, stóof Johan, haar broertje, op haar af. „Pappa heeft een marmotje voor me meegebracht,” riep hij stralend.

„Zozo,” zei Lida quasi verbaasd.

„Ja, zo'n lief kleintje en . . . en Lida dat . . . dat mag ik altijd houden, zegt pappa. Kom es kijken, zeg!”

„Straks, eerst even naar binnen jô,” ontweek Lida haastig. Vol van eigen belevenissen wilde ze maar al te graag verslag van de middag doen aan haar ouders.

Ze keken belangstellend op toen ze binnenkwam.

„Zo, daar is onze oudste dochter, dag Lydia Romeina,” groette haar vader grappig.

„Wat een deftige begroeting,” spotte Lida vrolijk.

„Je hebt ook een deftige naam, meisje,” plaagde haar vader met een knipoogje naar haar moeder, die lachend meedeed.

„Lak an me deftige naam,” zei Lida ondeugend terwijl ze neerplofte op de brede bank en uitdagend naar haar ouders keek.

„Hoe heb je 't gehad vanmiddag?” informeerde haar moeder.

„Steengoed, mam!”

„Zo, en waren de Vonkjes blij met het hondje?” vroeg haar vader.

„Blij? Dol gewoon! 'k Wou dat u het gezien had, het hele huishouden stond op z'n kop, ze wilden hem allemaal tegelijk pakken,” lachte Lida. Toen opeens een beetje verschrikt: „O, ik heb de mand vergeten mee terug te brengen, zal ik morgen wel doen.”

„Welja, die loopt niet weg, en . . . hoe was het op de club?”

„Erg leuk, mam, ze, hebben daar een muziekgroepje van gitaars en ukeleles en triangels en zo, enig! We hebben erbij gezongen en dan klapten ze erbij in hun handen, ik vond het fantastisch!”

„Dat kan ik me voorstellen.”

„Daar zou ik nou best aan mee willen doen, mams!”

„Natuurlijk, dat zou jij niet willen! Lida Masman staat nu eenmaal zo in vuur en vlam, hè? Kijk het nu eerst maar eens een poosje aan, lieverd,” temperde haar moeder verstandig.

„Waarom kreeg Johan opeens een marmot?” sputterde Lida tegen.

„Omdat de hondjes allemaal weg moeten, Lida,” zei haar vader kalm. „Iemand gaf hem me vanmiddag. Een mevrouw wilde dat ik hem een spuitje gaf. Had ik dat moeten doen, meiske?”

„Ach nee, natuurlijk niet, wat zeur ik toch, 't kan me immers niks schelen, en als ik wat hebben wil, zet ik het op m'n verlanglijst voor m'n verjaardag!”

„En dan maar afwachten of je krijgt wat je vraagt!”

„Okay! Zeg mam, weet u wat Petra vanmiddag zei?”

„Nou?”

„Dat wij rijk waren!” lachte Lida.

„Hoe kwam ze daar nou zo bij?” vroeg haar vader.

„Och, zo ineens, onderweg. Jullie wonen in een groot huis en jullie hebben een prachtige auto, die kan mijn vader niet kopen,” zei ze.

„Die heeft haar vader ook niet nodig voor z'n werk, Lida.”

„Tuurlijk niet. Maar Petra is niet jaloers, hoor!”

„Dat dachten wij ook, 't is een fijne meid, je moet haar maar dikwijls hier vragen,” zei dokter Masman.

„O, maar ik ben daar ook graag, hoor,” verdedigde Lida vurig.

„Dat weten we heus wel en daar is niks op tegen. Maar nu we het er toch over hebben, wat denk je ervan om Petra te vragen om van vrijdag- op zaterdagnacht bij je te logeren?”

„Bent u dan weg allebei?”

„Ja.”

„O, enig!”

„Leuk voor ons, blij dat we weg zijn, vrouw,” plaagde haar vader.

„Zo bedoel ik het niet, dat weet u best,” zei Lida, speels op haar vader toestuivend en hem door elkaar schuddend.

„Genade,” kreunde die schaterlachend, z'n armen om Lida heen-slaand.

„Luister,” zei haar moeder vrolijk.

„Opgelet, robbedoes,” zei haar vader speels, terwijl Lida zo groot als ze was op z'n knie zat, „je moeder gaat het probleem uit de doeken doen.”

„Helemaal geen probleem,” begon haar moeder. „Vader heeft vrijdag een vergadering in Utrecht. We hebben daar vrienden naar wie we na afloop van de vergadering toegaan en de nacht zullen logeren. Zaterdag komen we in de loop van de middag weer thuis.”

„En wie komt er oppassen? Renee zeker!”

„Precies, die is vrij en wil wel komen. Voor de gezelligheid dachten we dat je Petra er ook wel bij zou willen hebben. Nou, hebben we goed gedacht?”

„Een tien met een griffel,” giechelde Lida tevreden.

„Jij komt nooit naar mijn marmotje kijken,” zei Johan opeens verongelijkt, plotseling de kamendeur opengooiend en boos naar Lida kijkend.

„Ik kom, ik kom!” beloofde ze, dadelijk van haar vaders knie springend en achter hem aan lopend.

Ze hurkten samen neer in de keuken, waar in een hoek een doos stond met het kleine diertje erin. Vertederd aaide Lida het marmotje: „Je boft, jongen, dat vader hem net vanmiddag voor je cadeau kreeg,” zei ze bewonderend.

„Ik zal erg goed voor hem zorgen,” zei Johan kinderlijk. „Dan wordt hij misschien wel honderd jaar, dat kan wel, hè . . . Nee, dat kan zeker niet,” aarzelde hij, voorzichtig naar Lida's gezicht spiedend, die geen antwoord gaf.

„Ze kunnen een heleboel jaren leven, dat is lang voor zo'n klein diertje, knul, misschien . . . misschien is dat voor een marmotje wel honderd jaar,” fantaseerde ze verder.

„Ja,” knikte Johan, tevreden met deze oplossing.

De vrijdag daarop peddelden Petra en Lida direct na schooltijd samen op de fiets naar huis. Petra had de uitnodiging om te logeren bij haar vriendin maar wat graag aangenomen. Logeren bij Lida was een feest en dat buitenkansje liet ze zich niet graag ontnemen. 't Was enig te gast te zijn in het grote, mooie huis van de Masmans.

Druk babbelend reden ze naast elkaar en zo vlotte de reis geweldig. Weldra reden ze achter elkaar de dam over, zetten hun fiets tegen het bijgebouw en gingen het huis binnen.

„Misschien is Renee, die altijd bij ons oppast, er ook al,” zei Lida.

„Ik ken haar wel, ik heb haar wel eens meer gezien,” zei Petra.

„O ja natuurlijk,” herinnerde Lida zich.

In de kamer vonden ze mevrouw Masman in gesprek met Renee, die nog maar net binnengekomen scheen en haar instructies kreeg.

„Zo, zijn jullie daar ook al?” groette mevrouw de meisjes, het ge-

sprek met Renee onderbrekend. „Gezellig dat je Lida gezelschap wilt houden, Petra.”

„Ik doe het graag, mevrouw,” zei Petra blozend.

„En we maken er een feestje van!” riep Lida opgewekt. „Wil je wat drinken, Peet?”

„Graag,” zei deze zacht.

„Er is thee,” wees haar moeder.

Lida schonk in. „Moet Renee ook?” vroeg ze, omziend.

„Dank je, ik heb al,” zei deze, wijzend naar de tafel, waar haar kopje stond.

Op hetzelfde moment kwam meneer Masman geheel voor de reis gereed naar beneden en z'n vrouw volgde hem haastig naar de hal. Johan was altijd een beetje uit z'n doen als ze weggingen en Renee, die dat wist, bemoeide zich met hem om hem voldoende af te leiden. Het afscheid vond snel plaats en de auto was spoedig uit het gezicht verdwenen.

Petra keek geboeid rond in de grote kamer. Mooi was het hier in huis, vond ze. De meubels en de schilderijen aan de wand, het was alles zo anders dan bij haar thuis. Veel groter ook, die hoge, brede ramen met die diepe vensterbanken, deftig was dat . . .

„Zit je te dromen?” plaagde Lida opeens.

„Welnee, ik ben klaarwakker,” zei ze wat verlegen.

„Kijk nou maar niet zo rond hier in huis, want je bent hier al dikwijls genoeg geweest,” zei Lida dringend.

„Ja . . . ja, natuurlijk,” zei Petra betrapt.

„Zullen we badminton spelen?”

„Goed, 't regent nu niet meer, hè?”

„'t Is al een uur droog,” zei Lida.

Ze gingen zo op in hun spel, dat ze geen flauw idee hadden van de tijd en verbaasd waren toen Renee hen binnenriep om te komen eten.

Wat was die middag omgevlogen! Gezellig babbelend zaten ze daarna om de tafel en aten of het een wedstrijd was wie de meeste boterhammen op kon. Johan deed dapper mee en scheen de afwezigheid van z'n ouders vergeten. Hij wist Renee over te halen zodat hij wat langer op mocht blijven en televisie mocht kijken.

Ze gaf gemakkelijk toe, 't filmpje was aardig en daarna ging hij vanzelf wel rustig naar bed.

Lida en Petra keken ook een tijd en later op de avond deden ze spelletjes met z'n drieën om de grote tafel. Ze zaten knus bij elkaar en zo kwam het opeens tot een gesprek met Renee.

„Mamma zegt dat jij in Parijs gewoond hebt, is dat waar?” vroeg Lida nieuwsgierig.

„Ja, ik ben er geboren, mijn moeder was een Française.”

„En je vader?”

„Een Nederlander, hij werke op de ambassade.”

„Wat is dat nou weer?”

„Weet je dat niet? Hebben ze op school daar nooit wat van verteld?”

„Ja natuurlijk, een ambassadeur is een vertegenwoordiger van een land, hè?”

„Juist, zo heb je de Engelse ambassade en de Duitse en de Belgische, nou, en mijn vader werkte op de Nederlandse, snap je?”

„Was hij de ambassadeur?”

„Nee hoor, hij was alleen in dienst van de ambassade.”

„Waar is dat dan allemaal voor nodig?”

„Nou, zo'n ambassadeur behartigt de belangen van ons land daar en ook wel van Nederlanders, die bijvoorbeeld in moeilijkheden komen. Die kunnen altijd een beroep op onze ambassadeur doen.”

„Oei, zeg, helpt hij ze dan?”

„Als hij kan wel, natuurlijk.”

„Goed hè,” knikte Petra geïnteresseerd.

„Nou, maar waarom woon jij niet meer in Parijs? Werkt je vader daar niet meer?”

„Dat is een heel verhaal, Lida, maar in 't kort is het zo: toen ik zeven jaar was, stierf mijn moeder. Ik was toen vreselijk verdrietig en met de huishoudster die vader toen had, kon ik niet opschieten. Ik hield niet van haar en huilde al maar. Toen heeft mijn vader me bij m'n oma gebracht in Haarlem. Daar ging het beter. Ze had veel geduld met me en ik hield veel van haar. Ik moest naar school en leerde vlug de Nederlandse taal . . .”

„Spreek je nog vloeiend Frans, Renee?”

„En of, dat verleer je niet, vooral ook omdat ik nog dikwijls in Frankrijk kom.”

„Woont je vader er dan nog?”

„Ja, na enkele jaren hertrouwde mijn vader. Ik mocht kiezen: bij

oma blijven of naar mijn vader terug. Ik koos toen voor oma en logeer zo nu en dan een poos in Parijs. 'k Heb daar een broer en een zus, dat is wel leuk, en mijn vader houdt erg veel van me. Ik natuurlijk ook van hem, dat begrijp je."

„En nu studeer je Frans, is 't niet?"

„Ja," zei Renee lachend.

„Moet dat dan nog als je 't zo vloeiend spreekt?"

„Natuurlijk, je weet toch wel dat er ook mensen zijn die Nederlands studeren? Je eigen taal. Als je een akte of een doctoraat wil halen, moet je er bijna alles van weten en zo'n studie duurt jaren en jaren, dat gaat echt niet zo maar een-twee-drie."

„Waarom heb je Frans gekozen?"

„Dat weet ik zelf niet, het trok me gewoon, ik had er zin in."

„Woon je nu nog bij je oma?"

„Nee, ik woon immers hier op kamers. Hoe zou ik anders op kunnen passen bij jullie, zeg?" lachte Renee smakelijk.

„Ach, sufferd die ik ben, om zo'n domme vraag te stellen."

„Je krijgt slaap. Petra geeuwt ook al. We moesten alle drie maar naar bed gaan, vinden jullie ook niet?" vroeg Renee, opstaand.

Goed, ik wil wel," zei Petra zacht, en de daad bij het woord voegend, volgde ze het voorbeeld van Renee.

„Kom, ik ga wel voorop, welterusten," zei Lida kordaat. Ze liep voor Petra uit naar boven, waar haar slaapkamer was. Er was daar een stretchbed neergezet voor haar vriendin.

Het was heel gauw stil toen ze eenmaal in bed lagen, want het was laat geworden en ze waren erg moe van de lange dag.

5. Zaterdag

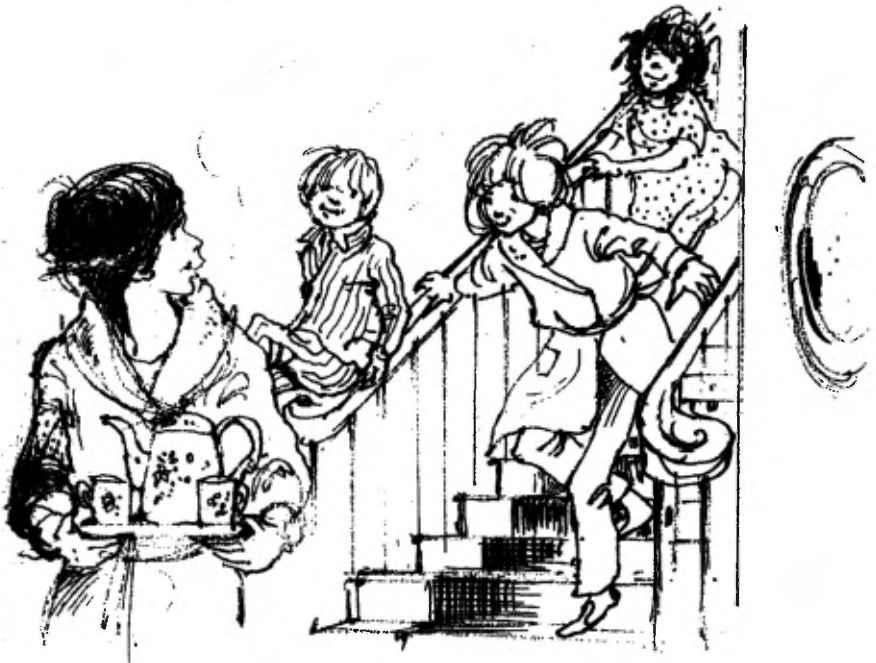
De volgende morgen was het stralend weer, geen wolkje aan de hemel en geen zuchtje wind. De regenbuien van de vorige dag hadden alles lekker opgefrist en de wereld schoongewassen. Dat zagen Petra en Lida meteen toen ze uitgeslapen en uitgerust door het raam keken. Met z'n vieren zetten ze in een ommezentje het huis op stelten, de trappen op en af dravend en vrolijk tegen elkaar roepend, holderden en bolderden ze door het huis. Totdat ze rust vonden aan de ontbijttafel, waar de uitgelaten pret onder het eten werd voortgezet.

„Als de kat van huis is, dansen de muizen,” merkte Renee op.

„Wat bedoel je daarmee?” vroeg Lida.

„Of je dat niet snapt, zeg. Is het hier anders zo'n keet als je ouders thuis zijn? Maken jullie dan ook zo'n kabaal?”

„Moet jij nodig zeggen, je doet er zelf aan mee,” zei de kleine Johan wijsneuzig.

„Die is goed,” lachte Petra vrijmoedig.

„k Heb er niks op tegen, hoor. Als jullie het maar naar je zin hebt, dan mag ik tenminste nog eens bij jullie komen oppassen en dat doe ik best graag,” zei Renee leuk.

„Je verdient ermee, hè?”

„En òf, en dat geld kan elk erg goed gebruiken. Studenten zijn zo rijk niet en zo'n extraatje komt goed van pas, Lida! Ga je later ook studeren?”

„Misschien, 'k hou niet zo erg van lang met iets bezig zijn. Misschien word ik kleuterleidster, dat lijkt me best leuk.”

„En jij, Petra?”

„Hetzelfde als Lida, denk ik,” zei Petra peinzend.

„En ik word vliegenier!” riep Johan er tussen door.

„En ik dacht dierenarts, net als je vader?”

„Nee, dat wil ik niet meer. Vliegenier lijkt me fijner en het mag best van mijn pappa.” knikte Johan overtuigd.

„Hebben jullie al plannen voor vanmorgen?” vroeg Renee.

„t Is prachtig weer, laten we gaan zwemmen!” riep Lida enthousiast.

„Ja, dat is een goed idee, maar 'k heb m'n bikini niet bij me,” zei Petra.

„O, ik leen je er wel een, 'k heb er toch een voor reserve en die past je natuurlijk altijd, want we zijn even groot,” loste Lida onmiddellijk dat probleem op.

„Goed dan,” gaf Petra meteen toe.

„En wat doet Johan?”

„M'n marmotje eten geven en met de hondjes spelen en naar mijn vriendje Joris gaan,” somde Johan op.

„Hoera, we hebben allemaal een programma,
behalve Renee,
zeg, nu jij voor de dag ermee!” rijmde Lida vrolijk.

„Leuk, leuk, nu jij op rijm antwoorden, Renee,” zei Petra. „Als je dat kunt tenminste.”

„O, goed, om jullie te informeren,
vertel ik nu dat ik ga studeren.
Want om te slagen dit seizoen,

valt er voor mij nog een massa te doen,” antwoordde Renee meteen.

„En nou jij nog, Petra!”

„Ja, ja, nou jij nog een versje maken,” bedelde Johan.

„Logeren bij jullie is een gunst,
en rijmen en dichten een reuzekunst.
Ik sta van het denken haast op m'n kop,
en m'n vers is een reuzeflop!” gooide Petra er vlot uit.

En daarna maakten ze met elkaar een rondedans door de kamer, tot Renee hen lachend de gang in dreef. Lida stooft de trap op om een bikini voor Petra te halen. „Vangen!” gilte ze, een badtas omlaag smijgend.

Petra liet hem rustig op de grond ploffen, terwijl ze voorzichtigheidshalve een stap achteruitging om niet de kans te lopen het ding op haar hoofd te krijgen.

Zonder verder tijdverlies haastten ze zich nu naar buiten. De fietsen waren spoedig gepakt en weldra waren ze dan ook op weg naar de bad- en zweminrichting. Bij de entree zagen ze al dat het druk was vandaag, maar ze hadden allebei een abonnement en zodoende waren ze gauw door de controle.

Nu een leeg badhokje zoeken, zich ontkleden, bikini aandoen en de kleren afgeven aan de juffrouw van de garderobe, die hun een nummer gaf om te bewaren.

Zonder aarzelen renden ze naar het diepe bad en doken er gelijk in. Proestend kwamen ze boven en zwommen naast elkaar het grote bad over. Het was heerlijk! Lange tijd bleven ze in het water, er maar niet genoeg van krijgend, totdat ze het koud kregen en een plekje opzochten om te zonnen. Lui strekten ze zich uit en genoten van de warme zonnestralen op hun body, totdat ze weer in het water gingen om af te koelen.

Later toen ze weer op het grasveld in de zon zaten, kwam Jenny Donker, een meisje uit hun klas bij hen zitten.

„Hallo,” zei ze een beetje stroef, „is het goed dat ik bij jullie kom zitten?”

„Moet je vragen als je al zit,” zei Lida, niet bepaald vriendelijk.

Petra zweeg en keek een beetje verlegen. Jenny Donker was niet zo erg gezien in de klas. Ze stond bekend als een hoogmoedig nest en een fleemster bij de meester.

„O, als het niet naar jullie zin is, ga ik wel weg,” zei Jenny.

„Je zit mij niet in de weg,” merkte Lida weer op.

„Is het een gunst dat ik blijven mag?” spotte Jenny.

„Hè, doen jullie niet zo hatelijk tegen elkaar,” viel Petra uit.

„Zij doet hatelijk, ik niet,” antwoordde Jenny quasi-onschuldig.

„Ik wil alleen maar een beetje met jullie praten omdat ik niemand anders heb. Maar zij mag me niet, dat zie je toch.”

„Je kon wel eens gelijk hebben,” zei Lida onverschillig.

„Heb ik je wat gedaan?” stoof Jenny op.

„O nee, maar ik vind je een uitsloofster.”

„Waarom?”

„Nou, zeg, dat moet je nodig vragen. Wie moest zo nodig het duurste en grootste cadeau aan de meester geven? Jij! En wie doet nooit mee als we eens een grap uithalen? Jij! Je moet zo nodig het voorbeeldige meisje uithangen, maar je bent een verwaand nest, nou weet je het!”

„Lida, hou op!” riep Petra angstig.

„Je kunt voor mijn part opvliegen!” riep Jenny beledigd terwijl ze overeind sprong.

„Doe ik meteen,” riep Lida lachend, „jij de ene kant uit en ik de andere, dáág!”

Petra volgde verward. Dat die twee elkaar zo haatten, daar had ze nooit eerder wat van gemerkt en het zat haar helemaal niet lekker. Als Lida daar een reden voor had, zou ze het toch wel graag willen weten.

Toen ze ver genoeg van elkaar verwijderd waren, vroeg ze er Lida naar.

„Hoe kon je zo doen tegen Jenny?” begon ze verwijtend.

„’t Moest een keer,” zei Lida kalm.

„Waarom?”

„Omdat ze een valse onderkruipster is.”

„Nou overdrijf je toch zeker.”

„Welnee kind, je denkt te goed over haar. Weet je wat ze wou? Nee, dat weet je natuurlijk niet. Ze wou dat ik jou de bons gaf en met haar ging. Ja, dat vroeg ze me vorige week. Ik kreeg een

briefje. Of ze me eens spreken mocht, stond erop. Na schooltijd, liefst alleen natuurlijk. Ze liep naast de fiets met me mee, zei dat ze zich zo alleen voelde omdat ze hier nog maar zo kort woonde, wat ik wel begrijpen kon . . . Maar toen kwam het hoge woord eruit: of we vriendinnen konden worden, we zouden zo goed bij elkaar passen. Haar vader directeur van het atheneum en mijn vader dierenarts, zelfde milieu, zei ze. Belachelijk gewoon! Ik vroeg: met z'n drieën? Nee, dat was de bedoeling niet, samen dacht ze. Ze wilde me van jou aftroggelen en was nog jaloers ook, merkte ik. Neem je het nu nog op voor haar?"

„'t Is niet aardig van haar, maar . . . maar toch vind ik het vervelend om zo tegen iemand te doen,” zei Petra aarzelend.

„Ik net zo goed, maar soms moet het. Snapte je niet dat ze een poging deed om zich tussen ons te dringen? Och nee, dat kon jij niet weten, wat is waar ook.”

„Misschien is het waar dat jij en zij beter bij elkaar passen, vooral later, als jij misschien toch gaat studeren,” zei Petra zacht.

„Wat een klinkklare onzin,” zei Lida fel. „Dat moet je nodig zeggen na zo'n gesprek, kom nou!”

Petra schoot eindelijk in de lach: „Stil maar, het was gek wat ik zei, laten we er maar niet meer over praten. Kom, zullen we nog even een duik nemen en daarna naar huis gaan?”

„Goed, wie 't eerst bij het grote bad is,” stelde Lida voor.

Ze renden erheen en sprongen bijna gelijk van de kant in het water. Ze zwommen een tijd heen en weer, totdat ze er genoeg van kregen. Daarna hesen ze zich op de kant en spoelden zich rillend en proestend af onder de koude douches.

Het afdrogen en aankleden ging vlot, en klaar voor de terugtocht liepen ze de uitgang door naar de fietsenstalling.

6. *Wat er verder die dag gebeurde*

Ze slingerden hun badtassen over hun schouder en liepen langs de fietsenrekken. De fiets van Lida zagen ze al gauw, maar de fiets van Petra, die ernaast had gestaan, was verdwenen.

„Mijn fiets is weg en waar zou die nou zijn?” vroeg Petra bang.

„Misschien verzet door iemand, laten we zoeken.”

Ze keken alle rekken langs, maar de fiets van Petra stond er niet. Ook buiten keken ze in het rond, maar hoe ze ook keken en zochten, de fiets vonden ze nergens. Petra werd hoe langer hoe zenuwachtiger, het huilen stond haar nader dan het lachen.

„Zou hij gestolen zijn?” vroeg ze met trillende stem aan Lida.

„Wat anders, vast!” zei Lida. „Wat erg voor je! Was het mijn fiets maar . . . We moeten het aangeven op het politiebureau!”

„Gekkerd . . .”

„Dat moet. Als er iets gestolen is, kun je dat altijd doen. Stel je voor dat de politie hem ergens vindt, dat kan toch, dan weten ze van wie hij is. Had je hem niet op slot gedaan?”

„Nee.”

„Wat een pech . . . ja, dan zal er wel iemand op weggereden zijn. Kom, laten we nou maar naar het politiebureau gaan, je vindt hem hier toch niet meer.”

Samen liepen ze naar de weg. Op het fietspad zette Petra zich schrijlings op de bagagedrager van Lida en zo peddelde ze zwaar trappend voort.

„Wat zal m'n moeder boos zijn,” klaagde Petra. „Ik durf haast niet naar huis zonder m'n fiets.”

„'t Is rot,” hijgde Lida kort.

„Had ik hem nou maar op slot gedaan,” verweet Petra zichzelf hardop.

„Afstappen” commandeerde Lida opeens.

Ze waren nu vlak bij het politiebureau. Toen Lida haar fiets weggezet had, gingen ze naast elkaar de trap op, die naar de ingang leidde. Er zat een agent achter een loket dat openstond. Besluiteloos bleven ze ervoor staan.

„Wat willen de jongedames hier? Iets gevonden soms?” vroeg hij.

„Nee meneer, haar fiets is gestolen,” begon Lida.

„Jouw fiets?”

„Petra knikte.

„Weten jullie het wel zeker? Hebben jullie wel goed gekeken. Is het geen grap?”

„Nee meneer, hij was echt weg,” bevestigden ze allebei.

„En wat willen jullie nu?”

„We willen het aangeven dat hij gestolen is.”

„Nou, gan dan maar in de wachtkamer, de dienstdoende agent kan elk ogenblik komen. Hiernaast de gang in, tweede deur links, daar kun je wachten tot je geroepen wordt.”

Ze liepen erheen en kwamen in een kale kamer, waar een langwerpige houten tafel stond en een stelletje rechte houten stoelen langs de wand. Ze gingen er zitten en zaten een poosje alleen zacht fluisterend te praten. Wat later kwam er nog een vrouw binnen, die tegenover hen ging zitten.

„Wat moeten jullie hier?” vroeg ze nieuwsgierig.

Ze vertelden hun verhaal. De vrouw lachte onprettig.

„Is er van u ook wat gestolen?” vroeg Lida.

„Welnee, ik pas wel op m'n spullen.”

„Waarvoor bent u dan hier?” hield Lida vol.

„'k Ben betrapt toen ik wat jatte,” zei ze onverschillig.

„Maar dat is toch . . . stelen?” schrok Lida. „Dat mag immers ook niet?”

„D'r mag zoveel niet,” zei de vrouw. „En wat maakt het uit als je wat van een grote hoop pakt. 'k Heb pech gehad deze keer dat ik gesnapt ben.”

„Maar 't is toch niet goed?” vroeg Lida aarzelend.

„Snotneus, bemoei je met je eigen zaken,” zei de vrouw geprikkeld.

Petra, te veel bezig met haar eigen probleem, had het gespannen aangehoord. Ze was blij dat Lida zich niet meer met de vrouw bemoeide. In de gang liepen wat agenten voorbij, dat zagen ze door de deur, die openstond. Eén keek naar binnen. „Horen jullie bij elkaar?” vroeg hij aan de meisjes.

Ze knikten, daarop liep hij door. Even later werd de vrouw weggeroepen.

„Nou krijgt ze straf,” zei Lida.

Petra kuchte nerveus en liet haar schoen onophoudelijk op de punt van haar voet wippen totdat hij er met een plof afviel. Terwijl ze bezig was hem weer aan haar voet te schuiven, ging er een binnendeur open.

„Komen jullie maar verder,” zei een politieagent.

Hij nam zelf plaats achter een bureau en wees de meisjes een paar stoelen aan tegenover zich.

„Ga maar zitten,” zei hij rustig. „Zo, en vertel nu eens wat jullie hier komen doen.”

„M'n fiets is gestolen, meneer,” zei Petra bedeesd.

Lida knikte en vulde aan: „Dat komen we aangeven,” zei ze.

„Mooi, was 't een nieuwe?”

„Nee meneer.”

„Hoe is je naam en je adres?” vroeg de agent verder.

Terwijl hij 't noteerde, keek hij Petra een ogenblik aan: „Stond je fiets op slot, meisje?”

„Nee meneer.”

„Dat is goed dom, zeg, zo maak je het de rakkers wel erg gemakkelijk. Zat er geen slot op?”

„Ja meneer, maar ik was vergeten . . .”

„Zo iets mag je niet vergeten, jongedame. Nu zie je wat ervan komt als je je fiets niet op slot zet. Heb je werkelijk goed rondgekeken in de stalling?”

„Ja, heus meneer, we hebben samen overal gekeken,” viel Lida bij.

„Hm . . . we zullen een formulier invullen. Vertel me nu eens welk merk je fiets had?”

„Excelsior,” zei Petra.

„Was dat merk goed leesbaar?”

„Niet zo erg, 't was een beetje afgesleten.”

„Welke banden zaten erom?”

„Weet ik niet precies.”

„Had je nikkelen vellingen? En het zadel, hoe zag dat er uit? Zat er een goeie bel op en welk stuur had je? Een sportstuur of een gewoon? Had je een bagagedrager achterop?”

„Ja . . . maar ik weet alles niet zo precies,” zei Petra onzeker.

„Zo, weet jij alles niet zo precies en moeten wij dan je fiets vinden als je zelf niet weet hoe hij er uit ziet? 't Is wat moois!”

Petra zweeg beschaamd. Ze had een kleur als een biet.

De agent keek haar aan: „Weet je wat je doet, je gaat nu meteen terug naar het zwembad. Er zijn van die leukerds die een fiets van een ander pakken en daar een beetje mee rond toeren. Soms brengen ze hem terug op de plaats, waar hij vandaan gekomen is, maar het gebeurt ook wel dat ze hem ergens laten slingeren. Misschien heb jij geluk, ik hoop het voor je.”

„Goed meneer,” zei Petra zacht.

„En als hij er niet is?” vroeg Lida praktisch.

„Dan zullen we kijken of we hem kunnen opsporen. In elk geval moeten jullie even komen zeggen als je hem gevonden hebt, begrepen?”

„Ja meneer, dag meneer,” groetten ze beiden.

Toen stonden ze weer buiten. Een eindje liepen ze samen naast de fiets, want achteropzitten was verboden, en zo dicht bij het hol van de leeuw durften ze het niet te wagen. Wat verderop sprong Petra weer achterop, totdat ze bij het zwembad waren. Lida gooidde haar fiets tegen het hek en samen gingen ze weer langs de rekken kijken, die aan weerskanten nog aardig bezet waren. Opeens slaakte Petra een gil: „Hier staat-ie,” gilde ze.

„Hoy hoy!” juichte Lida. „Wat een bof!”

„k Ben razend blij” lachte Petra uitgelaten. Zielsgelukkig reed ze haar karretje naar de uitgang toe. „Ik kan hem wel zoenen,” riep ze dwaas.

„Laat me nou eens goed kijken hoe hij er uit ziet,” grinnikte Lida, „bruin zadel, roestige bel en scheve trappers,” somde ze op.

„Maar hij rijdt lekker,” lachte Petra opgelucht, dadelijk opstappend. „Nu weer eerst naar 't politiebureau om te vertellen dat de fiets terecht is,” zei Lida.

„Ja, daar kunnen we niet onderuit,” gaf Petra toe.

Wat waren ze er nu gauw! Ze vonden de agent nog achter en blij vertelden ze hem dat de fiets gevonden was.

„Gefeliciteerd,” zei hij aardig, „maar voortaan je fiets op slot zetten, hoor!”

„Ja, meneer” beloofde Petra gelukkig.

Blij stapten ze weer samen op de fiets, nu op weg naar huis. Het was intussen erg laat geworden, ver over etenstijd. Renee wachtte hen op en vroeg of er iets gebeurd was. Ze had de broodtafel gedeekt laten staan en terwijl ze aten, kreeg ze het hele verhaal te

horen. Ze vertelden om beurten van de gestolen fiets en het bezoek aan het politiebureau en alles wat daaraan vastzat.

Na het eten kon Petra haar draai niet meer vinden. Ze verlangde opeens erg naar huis en zei tegen Lida dat ze weg wilde. Die probeerde haar nog tegen te houden, maar het lukte niet, Petra wilde beslist naar huis.

Niet lang nadat ze weg was, kwamen de ouders van Lida terug. „Hallo, is er nog nieuws? Is alles goed gegaan?” vroegen ze toen ze uit de auto gestapt waren.

„Nou en of!” riep Lida spontaan, en direct wilde ze volop aan het vertellen gaan.

„Wacht even tot bij de koffie,” riep meneer Masman, „dan hoor ik het ook en ik ben net zo nieuwsgierig als je moeder. Ha Johan, hoe maakt je marmot het?”

„Erg goed, pappa, fijn dat u weer thuis bent,” vleide hij gelukkig. Samen kwamen ze binnen en Johan nestelde zich dicht tegen z'n vader aan, wat hij altijd deed als die terugkwam van een reis.

Terwijl moeder haar koffertje boven bracht, was Renee al bezig in de keuken met de koffie, die verrukkelijk begon te geuren en iedereen het water in de mond liet lopen.

Wat later rustig gezeten moest Lida vertellen, en dat deed ze maar wat graag. Met veel kleur vertelde ze wat ze zoal met elkaar beleefd hadden en vooral het laatste met Petra was een prachtig verhaal. Ook de naam Jenny Donker noemde ze, maar ze wist niet veel goeds van het meisje te vertellen.

„Waarom doe je zo onaardig over dat kind?” vroeg haar moeder. „Omdat het een spook is,” flapte Lida eruit.

„Je kent haar nauwelijks, ze woont hier pas sinds september,” zei haar vader. „Haar vader is een heel sympathieke man en ik kan me niet voorstellen dat hij zo'n vervelende dochter heeft.”

„U moest maar eens weten hoe ze is. Ze wou met mij vriendin worden en dan moest Petra weg, 't is gewoon een raar kind, mam.”

„Misschien heb je haar niet goed begrepen, Lida. Ze zal zich niet zo gelukkig voelen. Ze heeft geen moeder meer, heb ik gehoord. Meneer Donker heeft een huishoudster, misschien is het meisje daarom wat stug. Kom haar een beetje tegemoet, kind, ze zal een vriendelijk woord zo nodig hebben. Ze valt misschien best mee als

je haar beter kent.”

„Nou, ik zal wel zien,” bromde Lida, nu toch veel zachter. 't Feit dat Jenny geen moeder had, raakte haar het diepst. Misschien had ze haar toch te hard beoordeeld. Ze zou in elk geval kunnen proberen wat aardiger voor haar te zijn. Dat kostte niks, wist ze.

7. Jenny Donker

Jenny Donker fietste ook naar huis.

Ze was erg ontevreden en voelde zich een beetje ongelukkig. Waarom had zij geen vriendin en waarom ontlieden de meisjes op school haar? Was ze dan werkelijk zo'n onuitstaanbaar nest? Deed ze echt zo uit de hoogte? Maar dat wilde ze toch niet.

Ze woonde zowat negen maanden in de stad. Toen ze pas op school was, waren de meisjes wel naar haar toegekomen, misschien alleen uit nieuwsgierigheid. Maar niet een van hen had blijvend haar gezelschap gezocht. Ze hadden haar aan haar lot overgelaten. Eigen schuld misschien. Ja, in 't begin had ze nooit zin gehad om met een van hen mee te gaan en iemand bij haar uitnodigen, dat had ze niet gedurfd. Vorige week had ze een poging gedaan om Lida Masman te vragen. Dat was een leuke meid en die liep altijd maar met Petra Vonk, die toch eigenlijk niet bij haar paste.

Wat had ze, op haar kop gekregen . . . nu daarnet ook weer . . . ze was woest op haar! En Petra had er als een doetje bij gezeten en weinig gezegd. Maar leuk had zij het in elk geval niet gevonden. Dat Lida Masman haar zo op haar nummer zette, de les las, nou, dat nam ze niet, dat zou ze zeker nog wel een keer gewaarworden ook!

Met een nijdig gebaar smeed ze haar fiets tegen het tuinhek, opende de keukendeur, ging naar binnen en trok de deur met een ruk achter zich dicht. Ze zwipte haar badtas op de grond en liep opgewonden door naar de kamer, waar de huishoudster, mevrouw Van Wijk, in de erker zat met een borduurwerkje.

Ze keek meteen op toen Jenny binnenkwam. „Dag Jenny,” groette ze vriendelijk, „heb je lekker gezwommen?”

„Nee!” blafte Jenny kortaf. „Is pappa er niet?”

„Jawel . . .”

„Waar dan?”

„Boven, of in de garage, ik denk boven, want ik heb hem . . .”

Jenny liet haar niet uitpraten. Ze rende de trap op en riep onder het lopen: „Bent u boven, paps?”

„Ja hier, kom maar binnen, Jenny!”

Ze vond haar vader staande bij het raam van z'n studeerkamer. Hij keerde zich om en keek haar verontrust aan. „Wat heb je?” vroeg hij dadelijk.

„k Wou dat we niet verhuisd waren, ik vind het afschuwelijk hier,” viel ze driftig uit.

„Nou overdrijf je natuurlijk. Is er wat gebeurd, heb je ruzie gehad?”

„t Scheelt niet veel! Die meiden van school kijken me geen van allen aan, ze doen zo ontzettend vervelend, ik besta gewoon niet voor hen!”

„Daar heb je het dan zeker naar gemaakt, Jenny.”

„Zo, denkt u dat? U zei toch dat ik eens moest proberen vriendin met Lida Masman te worden omdat u haar vader zo'n aardige man vond toen u hem laatst op een vergadering ontmoette?”

„Ja, dat meisje zit toch bij je in de klas . . .”

„En dat meisje heeft een vriendin! 'k Mocht niet eens bij haar zitten op 't zwembad. U had maar eens moeten horen hoe ze tegen me tekeering. Een katekop is het!”

„Hoor eens, dan zul je wel iets fout gedaan hebben. Heb je soms geprobeerd tussen de twee vriendinnen te komen?”

„Alleen gevraagd of Lida met mij vriendin wou worden, is dat zo erg? Ze schold me uit voor verwaand nest en een uitsloofster . . . Leuk hoor, als ze zo tegen je doen . . .” Ze snikte het opeens uit en stampte nijdig met haar voet op de grond. „Ze heeft me beledigd!” snotterde ze woest.

„Kalmere wat, zeg,” zei meneer Donker ernstig. „Drink een beetje water en laten we dan samen de zaak eens bezien. Je zult wel ergens een blunder gemaakt hebben, meisje.”

Jenny liep naar de aangrenzende kamer, waar een wastafel was. Daar dronk ze een beetje en bette haar ogen. Daarna kwam ze terug bij haar vader, die haar een stoel wees en zelf ook ging zitten.

„Ik zal proberen je te helpen, onder één voorwaarde: en dat is dat je me alles vertelt wat er gebeurd is sinds we hier wonen en je niets verzwijgt. Begrepen?”

„Ja paps.”

„Begin dan maar.”

Toen begon Jenny toonloos te praten: „Ze waren hier in de stad met alles verder dan op ons dorp en de meester hielp me om de achterstand in te halen. Dat vond ik erg aardig van hem en toen ze een keer de boel op stelten zetten, heb ik niet meegedaan. Later met z'n verjaardag vroegen een paar meisjes of ik geld wou geven om met z'n allen een cadeau te kunnen aanbieden en toen heb ik gezegd dat ik hem alleen wat geven wou. Voor het helpen paps, alleen voor het bijwerken, en toen zeiden ze dat ik een uitsloofster was en een wit voetje bij de meester halen wou en dat was echt niet waar, paps!”

„Maar 't gaf wel die indruk, Jenny! Je had beter gewoon met de anderen mee kunnen doen. Nou, vertel verder.”

„Er waren er die me ermee plaagden . . . 't Lievelingetje van de meester, noemden ze me. Daardoor voelde ik me akelig. Ik liep meestal direct van school naar huis enne . . . ik praatte met bijna

niemand. Ik wou wel, maar . . . maar ik durfde niet meer en . . . en toen ik vorige week met Lida praatte, toen . . . toen durfde ik ook haast niet. Ik heb haar eerst een briefje geschreven omdat ik direct al zo bang was dat ze nee zou zeggen . . .”

„En toen?”

„Toen zei ik dat haar vader en u elkaar gesproken hadden en dat ik zo graag vriendin met haar wilde worden . . .”

„Je wilt me zeker van Petra aftroggelen,” zei ze hard. „Als je maar weet dat zij mijn echte vriendin is. Ik ben liever vriendin met haar dan met zo'n verwaand nest als jij.” Dat zei ze, en toen stapte ze op de fiets en liet me staan.”

„Heb je iets ten nadele van dat andere meisje gezegd?”

„'k Weet niet, 'k geloof het niet,” zei ze twijfelend.

„Wat gebeurde er op het zwembad?”

„Niks, ze was alleen erg onaardig.”

„En jij?”

„Ik natuurlijk ook, ik ben weggelopen. Ik laat me niet door Lida Masman uitschelden. En toch had ik zo graag een poosje met hen willen zitten praten, want ik was zo alleen en dat vond ik afschuwelijk.”

„Je moet het anders aanpakken, Jenny. Nodig de meisjes eens uit om bij je thuis te komen en wees vriendelijk tegen hen. Je moet één willen zijn met je klasgenoten en niets alleen doen. Dat wekt altijd wrevel.”

„Was mams er nog maar, dan ging alles veel gemakkelijker,” zuchtte Jenny.

„Mevrouw Van Wijk vindt het ook goed dat je vriendinnen meebrengt, heus, ze is altijd even aardig.”

„Maar 't is toch mams niet,” zei Jenny verdrietig.

„Ja meisje, we missen haar beiden erg,” zei haar vader zacht terwijl hij haar omarmde en op het voorhoofd kuste. „Maar we moeten flink zijn, jij en ik, dat zou mams ook willen, dat weet je.”

Jenny knikte: „Heb ik nou echt helemaal verkeerd gedaan, paps? Is het allemaal alleen mijn schuld?”

„Er is hier geen sprake van schuld, Jenny, maar . . . toch moet je het anders aanpakken. Je hebt je karakter niet mee, je geeft jezelf niet gauw en lijkt daardoor soms hooghartig. Wij weten wel, dat je zo niet bent en het komt ook allemaal wel goed, kind. Pro-

beer maandag nog eens met Lida en Petra te praten. Misschien hebben zij het ook niet prettig gevonden dat het zo ging . . .”

„Petra zeker niet, maar Lida . . . Lida was de ergste. En toch mag ik haar graag, ik keek al zo dikwijls naar haar op school, ik begrijp niet waarom ze juist tegen mij zo onaardig doet.”

„’t Zal veranderen,” zei haar vader beslist, en hij besloot zijn dochter een beetje te helpen. Diezelfde avond had hij een telefoongesprek met meneer Masman over een andere zaak, en als terloops vertelde hij iets over Jenny, haar eenzaamheid en behoefte aan vriendschap. Als Lida haar een beetje tegemoet wilde komen, zou het ijs wel gauw gebroken zijn, dacht hij. Ze had een moeilijk jaar achter de rug na het heengaan van haar moeder en de lange ziekteperiode daarvoor. Ze was dat nog niet te boven en hunkerde naar een beetje hartelijkheid.

Meneer Masman zei er iets van gehoord te hebben en er met Lida over te zullen praten. Ze was dikwijls wat vlug met haar mond, maar zeker niet kwaad. ’t Zou wel in orde komen, meende hij.

8. *Lida doet de eerste stap*

Die maandagmorgen keek Lida op het schoolplein uit naar Jenny Donker. Ze kwam pas laat aangelopen en keek een beetje schichtig naar Lida en Petra, die op zo'n in het ooglopende plaats stonden, dat ze hen wel zien moest!

Lida kwam naar Jenny toe en ging recht voor haar staan: „Ben je nog kwaad op me om zaterdag?” vroeg ze, haar tot stilstaan dwingend.

„N . . . nee,” zei Jenny onzeker.

„Ik wil het goedmaken,” zei Lida.

„Ik ook,” zei Petra.

Jenny stond sprakeloos en keek ongelovig van de een naar de ander. Was het mogelijk dat ze nu opeens aardig voor haar waren? Ze twijfelde en dacht vluchtig: Ze houden me voor de gek!

Maar Lida zei vlug: „Loop met ons op tot de bel gaat!” En met Lida aan de ene en Petra aan de andere kant, liep Jenny tussen hen in. Die had een gevoel of ze droomde en hoorde eerst nauwelijks wat ze haar vroegen, totdat Lida haar aanstootte: „Had je in jullie vorige plaats een vriendin, Jenny?”

„Ja, al van de kleuterschool af,” zei ze.

„Komt dat meisje wel eens bij je logeren?”

„O ja, we doen het om beurten. De laatste vakantie ben ik bij haar geweest, dus de volgende keer komt ze bij mij.”

„Hoe heet ze?” ging Lida door, om toch vooral maar te praten.

„Tine.”

„Ja, Tine, maar hoe nog meer?”

„Tine Schaper.”

„Is 't een aardig meisje?”

„Nou, knap ook. Ze heeft prachtig, lang blond haar. Ik ben dikwijls bij haar thuis geweest, want mijn moeder . . .”

„Ga door,” zei Petra nieuwsgierig.

„Mijn moeder was ziek, ze kon geen drukte in huis hebben.”

„Dus dan speelde je bij haar en wat deden jullie dan?” viel Lida in.

„O, van alles . . .”

„Maar nou is je moeder toch zeker niet ziek meer?” drong Petra verder aan, zonder te merken dat Lida haar een wenk gaf.

„Mijn moeder is dood,” zei Jenny na een kleine pauze.

„Wat erg,” zei Petra geschrokken.

„Ik wist het van m'n vader,” zei Lida zacht. „En je hebt geen broer of zusje, hè?”

Jenny schudde triest haar hoofd en wist niets meer te zeggen. Gelukkig moesten ze vlak daarop naar binnen.

Petra fluisterde Lida in het oor: „Dat had je me ook wel eens kunnen zeggen!”

„'k Was het van plan,” zei die schouderophalend.

Jenny liep voor hen uit. Ze hadden plotseling veel medelijden met haar, en begrepen niet dat ze eerder zo hard voor haar geweest waren. Wat was het toch vervelend als je zo weinig van een ander wist en dan zo liefdeloos deed. Jenny was allesbehalve vrolijk geweest toen ze pas op school kwam. Wat een wonder, dachten Lida en Petra nu. Hoe kon je vrolijk zijn als je geen moeder meer had en dan ook je beste vriendin opeens missen moest om dat je verhuizen ging . . .

„Je mag altijd met ons optrekken,” zei Petra vlug tegen haar voordat ze naar haar plaats ging.

Toen lichtten Jenny's ogen op, en ze glimlachte verrast en dankbaar.

„Fijn,” zei ze nog gauw voor ze in haar bank schoof.

Vanaf dat ogenblik ging het met Jenny Donker veel beter.

Toen de andere meisjes uit de klas zagen dat Lida en Petra vriendschap met haar gesloten hadden, wilden zij ook niet achterblijven. De een voor de ander wilde wel eens met haar praten en toen bleek overduidelijk dat Jenny helemaal zo'n verwaand nest niet was als ze eerst gedacht hadden. Of ze zou in de laatste weken zo veranderd moeten zijn, meer open voor haar klasgenoten.

Ze vond het nu niet moeilijk meer om te vragen of een van hen met haar mee wilde gaan naar huis. De eersten die ze uitnodigde, waren Lida en Petra.

Ze nam hen mee naar de kamer, waar ze kennismaakten met de huishoudster, mevrouw Van Wijk. Die ontving hen vriendelijk, schonk limonade voor hen in en presenteerde lekkere koekjes.

Daarna troonde Jenny hen mee naar boven. Ze wees hun de ka-

mers van haar vader en mevrouw Van Wijk, de logeerkamer en de badkamer.

„En waar slaap jij nou?” vroeg Petra nieuwsgierig.

„Nog een verdieping hoger, kom maar mee,” lachte Jenny.

Ze ging hen voor de tweede trap op tot ze op de bovenste verdieping waren. Daar was een overloop, waar ze aan de rechterkant een deur zagen, de deur naar Jenny's kamer.

Toen ze er binnengingen, stonden ze verrast te kijken. Het was een droom van een kamer, die ze te zien kregen. Leuk ingericht en prachtig verbouwd. In het dak was een laag raam gemaakt, met een deur ernaast, die toegang gaf tot een plat, omgetoverd tot een balkon met een hek er omheen en versierd met bloembakken. Er stonden een paar rotanstoeltjes, die zichtbaar nog weinig gebruikt waren.

De kamer was smaakvol ingericht met ingebouwde kastjes en een brede bedbank. De kleuren van de gordijnen, kussens en het vloerkleed waren overwegend oranje, groen en bruin, wat een mooie combinatie was. Jenny had ook een flink aantal boeken. Er waren er nog bij van haar ouders uit hun jeugd, die ze ook graag las, en daarnaast beschikte ze ook over een platenspeler. Dat alles moesten Lida en Petra natuurlijk bewonderen, en ze namen er de tijd voor.

„Zal ik een plaatje opzetten?” vroeg Jenny hun, „of willen jullie de radio aan?”

„Nee, zet maar een plaat op,” bedisselde Lida snel.

„Ik heb er nog niet zoveel, maar ik spaar m'n zakgeld en dan koop ik er zo nu en dan wel een bij,” vertelde Jenny langs haar neus weg.

Petra zei bijna niets. Ze keek rond en bewonderde zonder jaloers te zijn. Ze had niet zo'n sterk verlangen naar allemaal mooie dingen, die ze toch niet krijgen zou. Maar ze dacht: Kan ik Jenny meenemen naar ons huis. Vaders werkplaats voor, de kamer daarachter, wel flink, maar toch heel gewoon zonder luxe en dan boven . . . Ze hadden daar drie kamers en een douchecel, voor allen. Een kamer voor haar ouders, één voor haar broertjes en één voor haar en haar zusje Wies, het was alles krap aan en precies genoeg voor hun gezin.

Met Lida was het altijd goed gegaan, die kwam graag bij haar,

maar nu met Jenny? Ze voelde zich onzeker . . . hoewel ze daar niets van liet merken.

Lida neuriede met de muziek mee: „Goed plaatje,” merkte ze op, toen Jenny hem omkeerde.

„Heb ik voor m'n verjaardag gehad,” zei deze gedachteloos.

„Ben je pas jarig geweest?” vroeg Petra.

„Ja . . . drie weken geleden . . .”

„En dat heb je niet gezegd?”

„Vind je dat gek? Had ik soms moeten trakteren?” vroeg Jenny met de nodige ironie in haar stem.

„We zijn mispunten geweest,” zei Lida heftig.

„Draken!” vulde Petra aan, en toen lachten ze er alle drie maar hartelijk om. Ze konden er nu gelukkig om lachen en er open en eerlijk over praten.

„Jullie hebben niet alleen schuld, ik ben een tijd erg moeilijk geweest voor iedereen,” zei Jenny peinzend. „'t Gaat nu wat beter, maar soms heb ik buien . . . dan ben ik helemaal niet blij . . . dan geef ik nergens om . . . Raar hè?”

„Daar heb je misschien reden voor . . . of niet?” vroeg Petra schuchter.

Jenny antwoordde niet meteen, ze wachtte tot het plaatje uitgespeeld was, daarna lichtte ze het op en schoof het in de hoes om het op te bergen. Voor ze ging zitten, begon ze te praten. „Je vroeg of ik reden had om onsympathiek te doen, Petra? Soms denk ik van wel en soms schaam ik me ervoor, weet je . . . Mams heeft me gevraagd of ik flink wilde zijn en niet bedroefd. Dat beloof je dan . . . Ze zei dat ze voor me bidden zou, dat ze dat elke dag deed terwijl ze zelf zo ziek was, dat God me helpen zou en nog veel meer . . . Maar ik vind het moeilijk, dat mogen jullie gerust weten,” fluisterde ze zacht terwijl ze naar buiten tuurde.

„We kunnen dat best begrijpen,” zei Lida gevoelvol.

„Jullie hoeven geen medelijden met me te hebben,” schrok Jenny opeens op, “ik heb nog genoeg om blij mee te zijn, paps is een schat voor me, ik kan alles met hem bepraten, en hij heeft veel voor me over, heus. Maar toch . . .”

„Je mist je moeder,” zei Petra zacht.

Jenny stond op. Ze pakte een foto, die in een nis stond, en liet die aan de meisjes zien: „Dat is ze,” zei ze, en toen een beetje wan-

hopig: „Ik kan maar niet begrijpen waarom sommige mensen tachtig worden en mijn moeder nog geen veertig! Ze zei dat ze naar de hemel ging, maar waarom kon ze nog niet wat langer op de aarde blijven bij ons? Kijk, daar zit je mee, hè? Daar krijg je geen antwoord op!”

Lida en Petra zwegen verlegen en bekeken de foto, die ze al hadden zien staan. Daarna gaven ze hem terug aan Jenny, die hem weer wegzette.

„Ik moet daar niet over praten, dan bederf ik de stemming,” zei Jenny een beetje bitter.

„Ach welnee, 't moest toch immers een keer,” zei Lida hartelijk. „'t Is goed als je wat van elkaar weet. Zullen we nu gaan, Petra?”

„Ja, 't wordt tijd,” zei Petra gedwee.

„Willen jullie nog eens terugkomen bij me?”

„Natuurlijk, graag zelfs.”

„Dan . . . dan zal ik het echt gezellig maken,” beloofde Jenny.

„We vonden het nu ook erg gezellig . . .”

„Beslist!” viel Lida Petra onmiddellijk bij terwijl ze achter elkaar de trappen afliepen. In de gang hingen hun jacks en daar stonden ook hun tassen. Ze pakten ze op en gingen weg, nog wel een beetje onder de indruk van alles.

Jenny ging langzaam de huiskamer binnen. Daar zat haar vader de krant te lezen. Hij legde hem neer toen ze binnenkwam en keek haar aan.

„Heb je een leuke middag gehad met de meisjes?” vroeg hij belangstellend.

„O ja, 't gaat nu al een tijd goed,” zei Jenny mat.

„Hoe vonden ze je kamer?”

„Prachtig, we hebben er gezellig gezeten en ik heb ook een paar platen gedraaid, toen kregen we het ook nog over m'n verjaardag. Ze keken wel gek dat ik daar niks van verteld had.”

„Ik heb het je nog gezegd, weet je wel?”

„Ja, als het toen geweest was zoals nu, dan was het anders geweest,” zei Jenny een beetje spijtig.

„Dat kunnen we best nog goed maken, meid. Weet je wat, we vieren je verjaardag als nog. Jij vraagt de meisjes uit je klas voor zaterdag en dan geven we een filmavond. Vind je dat geen goed idee?”

„Steengoed!” riep Jenny opeens vol enthousiasme.

„Dat is afgesproken dan. Jij vraagt de meisjes dus. Hoeveel zijn het er?”

„Vijftien of zestien, is dat niet te veel?”

„Welnee, het aantal maakt niks uit, de kamer is groot genoeg.”

„O, anders laat ik er twee afvallen, dat is niet erg, want die heb ik er eigenlijk net zo lief niet bij.”

„Wat krijgen we nou, wat hebben die meisjes gedaan?”

„Och, ze hebben niks gedaan, maar ik mag ze niet zo. Eén, dat is Nel van Duin, zit vlak voor me. Ik erger me eraan dat ze altijd zit te spieken, en ze kan liegen of het gedrukt staat. En die andere, Dora Jansen, dat is een lange lijs, een slome, een verschrikkelijk dom kind, paps!”

„Zo . . . de stiekeme en de slome, hè?” zei haar vader langzaam.

„En was jij voor de anderen kortgeleden nog niet dat verwaande nest?”

„Wat bedoelt u nou weer?” viel Jenny helftig uit.

„Dat snapt jij best, meisje. Je moet niet zo gauw iemand een etiket opplakken. Ze zitten in je klas en horen erbij, of niet soms?”

„Ja natuurlijk, nou ik zal ze dan allemaal wel vragen, maar u zul zaterdag zelf zien dat ik niet overdreven heb. U vindt toch zeker ook alle leerlingen niet even aardig, wel? Wees nou even eerlijk tegen je dochter, meneer Donker!”

Haar vader glimlachte: „Denk jij misschien dat je vader er een keuzepakket op na kan houden?” vroeg hij fijntjes. „Nee kind, dan zou ik wel een slechte leraar zijn.”

„Dus u vindt iedereen even aardig?”

„Dat beweer ik niet, maar we moeten hun wel allemaal aardig of niet aardig, dezelfde kansen geven en dus gelijk behandelen.”

„Dan ben ik vast niet geschikt om later les te geven, want dat zou ik nooit kunnen,” riep Jenny overtuigd.

„’t Gaat er niet om of je het kunt, Jenny, we moeten het leren,” zei haar vader eenvoudig. „Wat dacht je, ik net zo goed als anderen en soms heb ik er nog moeite genoeg mee.”

„Dan bent u tenminste geen heilige,” plaagde Jenny.

„De tafel is gedekt en het eten staat klaar, komen jullie aan tafel?” vroeg mevrouw Van Wijk, die een hele tijd in de keuken bezig geweest was met de voorbereidselen voor het maal.

„We zijn er meteen, ik rammel onderdehand van de honger en zal eten tot er geen kruimeltje meer overblijft,' 'beloofde Jenny plechtig voor ze ging zitten.

„Eet smakelijk,” wensten ze elkaar na het gebed.

Jenny kreeg een tartaartje op haar bord, aardappelen en boontjes. Ze at er heerlijk van en voelde zich voldaan en tevreden.

9. De filmavond

De uitnodiging voor de filmavond sloeg in als een bom. Opeens was het getij gekeerd, de stugge Jenny werd vandaag het middelpunt, waar alles om draaide. Maar al te graag werd gezegd te zullen komen en in allerijl begon Lida een inzamelingsactie voor een cadeau.

Jenny merkte het: „Dat moet je niet doen,” zei ze verlegen, maar Lida lachte haar uit en ging door.

Rumoeriger dan anders kwamen ze het lokaal binnen.

„Waarom mogen wij niet komen?” gilde Bob, een van de brutaalste jongens van de klas tegen Jenny.

„Meisjes bij meisjes en jongens bij jongens,” lachte Jenny.

„Flauw!” riep een ander.

„Geen plaats voor de hele klas,” vond Jenny tenslotte.

„Wat hebben jullie toch met elkaar?” vroeg meester De Lange nieuwsgierig.

Drie, vier praatten door elkaar om het hem te vertellen.

„Goed, goed, veel plezier zaterdag samen,” zei hij aardig.

Daarna begon hij met de les, maar het duurde even voordat het helemaal rustig werd en er met aandacht gewerkt werd aan de taalles, die ze die morgen kregen.

In de pauze moest er weer gepraat worden. Het was al donderdag en nog maar twee dagen scheidden hen van de zaterdag af. Jenny stelde voor dat iedereen om zeven uur zou komen. En omdat ze er verder niets nieuws over te vertellen wist, vroeg ze of ze nu touwtjespringen zouden. Ze deden er bijna allemaal aan mee en zongen: „In spin de bocht gaat in, uit spuit de bocht gaat uit.”

Om beurten sprongen ze in en uit en wie af was, moest het touw overnemen en draaien. Zo vloog de pauze om, evenals de twee dagen vóór de zaterdag.

Op de afgesproken tijd kwamen ze bijna tegelijk aangedrenteld. Sommigen met de fiets aan de hand, anderen lopend of gebracht met de auto.

Twee lieten het afweten, één was ziek geworden en één had opge-

beld en gezegd dat ze onverwachts met haar ouders mee moest de stad uit.

Zo waren ze nu met z'n veertienen, Dora Jansen en Nel van Duin meegerkend.

Lacherig en een beetje verlegen kwamen ze de grote kamer binnen, die helemaal gereedgemaakt was voor de ontvangst. Lida duwde Jenny een enveloppe in haar hand: „'t Cadeau van allemaal,” zei ze.

Het was een platenbon, waar Jenny erg blij mee was.

Haastig en een beetje zenuwachtig begon Jenny limonade rond te delen en schoteltjes met lekkers erop, van tevoren klaargemaakt samen met mevrouw Van Wijk, die zich nu een beetje op de achtergrond hield en de meisjes maar liet helpen.

Meneer Donker liet Jenny een paar plaatjes draaien terwijl de meisjes volop met elkaar babbelden, zodat de kamer in korte tijd een gonzende bijenkorf leek, met een roerig druk volkje.

Maar al gauw gingen ze recht zitten om naar de films te kijken waarvoor ze dan toch eigenlijk gekomen waren. Meneer Donker had er drie gekozen. Eén over vogels, een sprookje en een geestig tekenfilmpje, die elk zo ongeveer twintig minuten duurden.

Tijdens het opzetten van een volgende film was er telkens pauze en dan kwamen de tongen weer los, zodat het geheel toch nog aardig uitliep. Na afloop kwam er een tractatie in de vorm van een ijstaart, wat de klap op de vuurpijl betekende.

Alles bijeen was het een leuke avond en ongemerk werd het nog laat ook. Meneer Donker was na het draaien van de films naar boven gegaan en geen van de meisjes scheen haast te hebben om te vertrekken.

Eindelijk ging de telefoon. Een paar meisjes zouden afgehaald worden, ze stonden op en gingen naar de gang. De anderen volgden. Druk pratend en lachend verdrongen ze zich voor de kapstok in de gang. Want het regentje, door De Bilt al eerder aangekondigd, was bezig gezapig neer te drenzen in de nu donkere avond en maakte inpakken noodzakelijk.

In de drukte tussen al die meisjes hield Dora Jansen zich wat achteraf. Terwijl de anderen gekheid maakten en elkaar op zij duwden bij het aankleden, zag zij iets op de grond liggen.

Ze bukte zich om het op te rapen. Het leek wel een armband, dacht ze. Ze zei niets en stak hem haastig in haar mantelzak. Niemand had gezien dat ze wat opraapte en wat je vindt, mag je houden, meende ze.

Ze treuzelde expres en zag hoe Jenny de meisjes uitzwaaide die weggingen, opgewekt en blij dat de avond zo goed geslaagd was. De allerlaaste was Dora, die haar ergernis even wekte omdat ze zo treuzelde en dom-nietszeggend tegen haar lachte. Achter haar viel de deur dan ook snel dicht.

Jenny stooft naar de kamer terug om mevrouw Van Wijk te helpen met het wegbrengen van het vuile serviesgoed naar de keuken. Haar vader begon de kamer weer het normale aanzien te geven en de stoelen die van boven gekomen waren, terug te brengen. In de keuken wasten mevrouw Van Wijk en Jenny samen af, druk napratend over de avond.

„Ik vond het een alleraardigst stel meisjes,” zei mevrouw Van Wijk oprecht. „Niet te begrijpen dat je de eerste maanden zo ontevreden was.”

„O, dat was m'n eigen schuld, ik was een stijve, droge hark, die nooit medeed en eens pret had,” zei Jenny eerlijk. „Niet dat ik nu een lachmachine ben, maar toen lachte ik nooit, echt niet.”

„Het was ook een moeilijke tijd voor je.”

„Ja, maar ik ben veranderd, hè? Vindt u ook niet?”

„Ik zou jokken als ik dat niet toegaf,” zei mevrouw Van Wijk.

„Gelukkig hebben ze me geholpen, vooral Lida en Petra . . . Wie vond u nou het aardigste meisje?”

„Dat weet ik niet. hoor,” zei mevrouw Van Wijk lachend, „daar ken ik ze echt allemaal te kort voor en het waren er zoveel!”

„Ik zou 't wel . . .” Plotseling gaf Jenny een gil.

„Meid, wat laat je me schrikken,” viel mevrouw Van Wijk uit.

„Ik ben m'n armband kwijt!”

„Je armband?”

„Ja, m'n zilveren!”

„Hal je hem wel om vanavond?”

„Zou ik dat niet weten? Natuurlijk had ik hem om.”

„Kan hij losgeschoten zijn?”

„Misschien, 'k ga dadelijk zoeken, want dan moet hij op de grond liggen.”

Ze ging onmiddellijk naar de kamer waar haar vader nog bezig was.

„Heeft u mijn zilveren armband ergens zien liggen, paps?”

„Nee Jenny, ben je hem verloren?”

„Dat moet wel,” zei ze, op haar knieën vallend en langs de grond speurend waar ze gezeten had en gelopen.

„Weet je wel zeker dat hij niet boven ligt en je voor niks zoekt?”

„Heel zeker, paps, want ik heb hem nog aan een paar meisjes laten zien,” zei Jenny half huilend.

„Kom, maak je nu niet direct zo van streek, kind. Mijn moeder zei vroeger altijd: „Wat het huis verliest, geeft het altijd terug,” probeerde haar vader op te beuren.

„k Zou het anders ook niet zo erg vinden als het juist niet de armband was die ik het laatst van mams gekregen heb, die zilveren, weet u wel?”

„Ja, ik weet het, maar hij kan toch niet weg zijn, Jenny,” praatte haar vader door. „Hij móet toch te vinden zijn!”

„Dacht u dat? Natuurlijk kan hij weg zijn . . . ; misschien heeft

iemand erop getrapt en is hij kapot . . .”

„Dan vinden we hem toch en laten hem maken.”

„En als hij niet gemaakt kan worden . . .”

„Dat zullen we dan toch eerst moeten bekijken als we hem gevonden hebben, liefje. We zoeken secuur de hele kamer af.”

Ook mevrouw Van Wijk kwam erbij en hielp bij de speurtocht naar het verloren sieraad. Alle stoelen werden nog eens opgetild. Er werd onder kasten en tafels gekeken, maar de armband was nergens. Toen kregen de gang en de hal een grondige beurt. Jenny kroop langs de grond en kon tenslotte haast niets meer zien van de tranen, die alsmaar haar ogen verblindden.

Tenslotte gaven ze het zoeken op. Verslagen en verdrietig zaten ze later in de kamer.

„Vraag de meisjes maandagmorgen of een van hen hem soms gezien heeft,” ried mevrouw Van Wijk welgemeend.

„Gezien? Gestolen!! kun je beter zeggen,” snikte Jenny woest.

„Nee, nee, dat mag je niet meteen denken. Je zegt dat je je armband verloren hebt en je vraagt of een van hen hem misschien gevonden heeft, hoor je, Jenny” drong haar vader aan.

„Ik . . . ik zal het . . . wel zo vragen . . . paps,” beloofde Jenny tenslotte kleintjes en in-verdrietig. Stil en verslagen gingen ze daarna alle drie naar bed. Er was een naar slot gekomen aan een prettige avond.

10. *Wat je vindt, mag je dat houden?*

Dora Jansen liep alleen door de regenachtige avond naar huis. Niemand had op haar gewacht, ze had er ook niet op gerekend. Fijne avond was het geweest bij Jenny, echt een meevaller dat ze haar gevraagd had. Dat gebeurde haast nooit!

Ze wist best waarom! Als je de domste van de klas bent, ben je niet zo in tel als de anderen. Ze was al een keer niet overgegaan en ook nu zei meester De Lange dikwijls dat ze slecht was met alles, dat ze beter haar best moest doen.

Rekenen kon ze bijna helemaal niet, daar maakte ze zoveel fouten mee. Ze kon haast niet tellen. En taal? Brrr . . . al die moeilijke woorden en dan die d en die t . . . ze wist nooit wanneer ze alleen d of t moest zetten of dt, daar sukkelde ze altijd mee. Gelukkig ging ze bijna van deze school af, dan mocht ze naar een nijverheidsschool, waar ze niet zo dikwijls hoefde te rekenen. Daar deden ze koken en naaien en mooie dingen maken. Dat vond ze wel fijn. Wist zij veel wat ze daar allemaal nog meer deden.

't Was anders wel een fijne boel daar bij Donkers, chic gewoon. 't Leek wel of alles daar nieuw was, zo mooi en duur ook. Die Jenny bofte! Aardig dat zij ook komen mocht.

Ze had de hele avond wel niks tegen haar gezegd, maar ze was er dan toch geweest. Haar moeder had verbaasd gevraagd of ze wel goed gehoord had dat ze uitgenodigd was. Nou, zo leep was ze nog wel dat ze dat begreep. De hele klas, al de meisjes, hoorde zij daarbij of niet?

Natuurlijk duwden die anderen haar wel weer naar achteren, dat was ze gewend, háár mening werd immers nooit gevraagd.

Ze zouden het wel gek gevonden hebben dat zij er was. Nog maar zelden was ze op een verjaardag gevraagd en zelf nodigde, ze ook nooit iemand uit. Wat moest ze met zoveel meisjes? Ze kon toch niet met hen praten. De anderen praatten en lachten wel, zij keek en zag alles. Had ze me daar fijn een armbandje gevonden op 't laatst in de gang, zo maar opgepikt van de vloer, waar ze er bijna op trapt. Bofte zij even! Die had natuurlijk een van die grieten verloren. Nu, ze kregen het niet terug, vast niet!

Wat je vindt, mag je houden, of niet soms?

Stelen, dat mocht niet, maar wat je vond, was geluk. Ze had al eens eerder een gulden gevonden, nou, die mocht ze ook houden van haar moeder. Daar kun je moeilijk de eigenaar van vinden, had die gezegd. Ze hoefde toch tegen haar moeder niet te zeggen, wáár ze het ding gevonden had!

Lekker laat was het geworden. Om deze tijd liep ze nooit op straat, meestal lag ze dan al te slapen. Maar het was best leuk om eens een keer laat op te zijn. Ze hoefde niet zo erg vroeg op. Ze moest morgen wel naar de kerk natuurlijk, maar die begon pas om tien uur, dus . . .

Zachtjes liep ze naar de achterdeur, waardoor ze binnenging.

„Doe hem gelijk op slot, Dora!” riep haar moeder vanuit de kamer.

Ze schoof er de twee grendels op en liep naar binnen.

„Daar ben ik weer,” zei ze opgewekt tegen haar moeder, die ze alleen in de kamer vond. Haar vader zat in de ploegendienst op de fabriek en moest vannacht werken. Haar broertjes lagen al in bed, wist ze.

„Dat zie ik,” zei haar moeder. Toen, benieuwd naar wat ze mee-gemaakt had: „Heb je mooie films gezien?”

„O ja, erg mooi,” zei ze kort.

„Je bent flink nat, hè?”

„’t Gaat wel, ik zal m’n mantel uithangen om te drogen.”

„Da’s goed, meid . . . zeg Dora, hoe was het daar?”

„O . . . eh, . . . reuzeleuk, erg deftig, en we hebben veel gehad,” zei ze onsamenhangend.

„Waren mevrouw en meneer aardig?”

„Ja hoor, best aardig. Die mevrouw heb ik niet veel gezien, dat was geloof ik Jenny d’r moeder niet. Weet ik veel, misschien wel de werkster.”

„Dat zal wel niet, je vraagt de werkster toch niet op een fuif.”

„Moet je mij niet vragen . . . Kijk es wat ik gevonden heb? Een armband! Mooi hè, moet je zien!”

„Sapperloot, dat is vast een zilveren.”

„Ja, dat geloof ik ook, moeder.”

„Daar moet je maandag na schooltijd direct mee naar de politie gaan, Dora.”

„Waarom? Wat je vindt, mag je houden!”

„Nee, nee, je mag het pas houden als het eerst in de krant gestaan heeft bij „gevonden voorwerpen” en er niemand om gekomen is, begrijp je?”

„O . . . nou, dan mag ik lijn dat er niemand om komt, dan is hij toch lekker van mij.”

„Wáár heb je het ding gevonden?”

„Op de grond natuurlijk. 'k Zag hem ineens liggen en toen bukte ik me en raapte hem op.”

„Zal ik het zolang bewaren in de kast?”

„Nee, dat wil ik niet, ik bewaar hem zelf op mijn kamer.”

„Goed, dat moet jij weten. Maar denk erom, maandag aangeven, hoor!”

„En die gulden dan toen? Die mocht ik wèl houden van u.”

„Ja, een gulden, dat is wat anders, daar zijn er duizenden van, allemaal eender en zo'n hoog bedrag is dat niet, Dora. Maar zo'n armband is iets apart, het meisje dat hem verloren heeft, weet hoe hij eruit ziet, dat kun je dan vragen.”

„Nou, 't is goed. 'k Ben moe en ik ga naar bed, welterusten!” zei Dora, nu vlug de kamer verlatend.

„Goedenacht meisje,” riep haar moeder haar na.

Ze schudde haar hoofd. Was het wel zuivere koffie met die armband? Ze vertrouwde het niet. Toen ze in bed lag, piekerde ze er nog over. Waarom hadden ze Dora op dat feestje gevraagd? Een kind dat bijna nooit ergens uitgenodigd werd omdat ze zo dom was en slecht mee kon op school? Ze wist immers zelf maar al te goed hoe het met haar dochtertje gesteld was. Ze was een grensgeval, hoorde eigenlijk ergens anders, maar op haar aandringen sleepten ze haar erdoor van jaar tot jaar omdat die speciale school zo ver weg was . . .

Kon je zo'n kind wel helemaal vertrouwen? Ze zou die armband toch niet weggenomen hebben daar uit huis? Vroeger had ze zo iets wel eens met haar meegemaakt, vond ze dingen van andere kinderen in haar zak, die ze dan terug moest brengen . . . Ze zou toch niet . . . zo'n mooie, dure armband . . . Ze moest er niet aan denken dat het waar was . . . Het zweet brak haar uit!

Plotseling kon ze het niet langer uithouden. Ze stond op en ging naar de kamer van Dora.

„Slaap je al?” vroeg ze, haar aan haar arm schuddend.

„Haast,” zei Dora suf, „wat . . . wat is er?”

„Nog eens over die armband, je hebt hem toch niet gestolen, hè?” vroeg ze angstig.

„Laat me los,” snauwde Dora nu wakker.

„Geef antwoord, waar komt die armband vandaan?” drong haar moeder fel.

„Gevonden! Dat heb ik toch gezegd, eerlijk gevonden,” zeurde Dora nu geprikkeld door. „Ik wil slapen, ga weg, ga weg . . .”

„Heb het hart niet dat je me die schande aandoet,” zuchtte haar moeder nu verlicht. „Je weet dat stelen zonde is.”

„k Heb hem niet gestolen,” drensde Dora huilerig.

„Nu, goed, ik zal je geloven,” zuchtte haar moeder opnieuw terwijl ze terugkeerde naar haar eigen bed en weer ging liggen. Maar nog lang lag ze in het duister van de nacht te staren zonder de slaap te kunnen vatten. Ze had zoveel zorgen; 't ging slecht op de fabriek, waar haar man werkte. Er gingen geruchten dat er ontslagen zouden komen en de gedachte dat haar man erbij zou zijn en werkloos zou worden, kon ze maar moeilijk verdragen. En toch . . . waren zij beter dan anderen, die hetzelfde overkomen was? De klok tikte de minuten weg, die uren werden voor ze eindelijk dan toch sliep, eindelijk rust vond . . .

11. *Wat is er met Petra aan de hand?*

Het was zondagmorgen, een morgen die toch altijd een beetje anders was dan andere morgens. Voor Lida echter niet. Ze was uit haar bed gestapt, blij en opgewekt zoals altijd, had de gordijnen opengeschoven en even, ja even toch, stil voor het raam gestaan om naar buiten te kijken . . .

Daarna was ze actief geworden en dat betekende dat ze zich wassen en aankleden ging. Ze had de gewoonte dat zingend te doen en ook nu galmde haar niet bepaald melodieuze stem door het nog stille huis.

Toen ze klaar was, bekeek ze zichzelf in de spiegel. Ze mocht dan wel geen modepop zijn, ze hield wel van mooie kleren. Haar moeder had deze week een truitje voor haar gekocht dat ze nu voor het eerst aan had. Het was wit, met een oranje-groen ruitje.

Leuk, knikte ze tegen zichzelf. Daarna keerde ze zich om en ging haar kamer uit.

Beneden was alles ook nog dicht. Ook daar schoof ze de gordijnen open, zette enkele planten die weggehaald waren, weer op z'n plaats en begon aanstalten te maken om de tafel te dekken. In de keuken zette ze water op voor thee en voor de eieren, die nog gekookt moesten worden.

Daarna liep ze de tuin in. Alles was fris en geurig na de regen van de vorige dag en het was windstil. Ze liep over de paden en genoot, maar ze moest toch weer naar binnen, omdat ze water opgezet had en de fluitketel vreselijk floot.

Ze keerde echter meteen terug, want op de weg had ze een man aan zien komen op de fiets. Voor dat hij kon bellen, stond ze al bij de deur.

„Is je vader thuis?” vroeg de man.

„Ja, maar hij is nog boven, moet u hem hebben?”

„Wel graag als 't kan, ik moet hem spreken.”

„Kan ik de boodschap niet overbrengen?” vroeg Lida flink.

„Da's te zeggen, d'r moet een koe kalven bij ons, 't is beslist nodig dat de veearts komt. Bij Van den Brink aan de Zandweg, moet je zeggen. Er is haast bij, vergeet je niks?”

„Nee meneer, ik ga direct naar boven,” zei Lida.

De daad bij het woord voegend, rende ze naar binnen en gaf de mededeling aan haar vader door, die de fietser al gehoord had en halfverwege de trap aankwam. Ze zag dat hij het niet prettig vond dat hij juist vandaag geroepen werd. Vlug at hij een paar boterhammen, dronk een kop thee en vertrok.

Johan was intussen ook gearriveerd en haar moeder was bezig in de keuken de eieren uit het water te halen. Met z'n drieën gingen ze toen maar ontbijten.

Lida praatte nog wat na over de filmavond bij Jenny. Ze kon niet nalaten te zeggen hoe dat meisje haar meegevallen was.

„Je moet nooit bevooroordeeld zijn, dat is altijd verkeerd,” zei haar moeder welgemeend.

„Wat is bevooroordeeld?”

„Weet je dat niet? Dat is je een mening vormen over iemand voordat je hem kent. Jullie dachten iets van Jenny te weten en je wist niets.”

„Dat is zo, we keken alleen naar haar gezicht en dat stond ons niet aan. Gaan we op de fiets naar de kerk?”

„We zullen wel moeten, vader heeft de auto en om te lopen is het te ver, dat weet je.”

„'t Geeft niet, 't is mooi weer,” zei Lida bedaard.

Ze peddelden rustig naar de stad toe, zodat Johan op z'n kleiner fietsje hen gemakkelijk bij kon houden. Prachtig op tijd kwamen ze aan, zette hun fietsen weg en gingen de kerk binnen.

In een van de achterste banken gingen ze zitten. Lida keek rond en zag vele bekenden naast en voor haar. Vreemden zag je meestal alleen in de vakantietijd. Ze ontdekte in de zijbanken naast haar vader Jenny Donker nog. Hun ogen ontmoetten elkaar en Lida wilde laten merken dat ze haar gezien had. Maar Jenny gaf niet thuis. Ze keek bijna nors en staarde bewegingloos in haar richting waardoor Lida ging twijfelen of ze haar wel gezien had.

Was dat de vrolijke Jenny van gisteravond? Wat was er gebeurd sindsdien? Zou ze ruzie gehad hebben met haar vader? Ondenkbaar! Met de huishoudster dan misschien? Ze giste, want dat er iets was, dat zag ze duidelijk . . .

Haar moeder stootte haar aan en stopte haar een gezangboek in haar handen. Ze wees wat ze zingen moesten en fluisterde: „Kijk

nou maar naar de dominee en niet naar de mensen, Lida.”
„Ja,” knikte ze betrap, en haastig zocht ze psalm 67 op, die ze moesten zingen. Het was een mooie psalm, die ze graag meezong:

God zij ons gunstig en genadig,
Hij schenke ons 't gezegend licht
dat overvloedig en gestadig
straalt van zijn heilig aangezicht:
opdat hier op aarde elk uw weg aanvaarde
en tot U zich wend',
zo, dat allerwegen ieder volk de zegen
van uw heil erkent.

De volken zullen U belijden,
o God, U loven al te zaam!
De landen zullen zich verblijden
en juichen over uwen naam.
Volken zult Gij rechten, hun geding beslechten
in gerechtigheid,
volken op deez' aarde die uw arm vergaarde
die Gij veilig leidt.

Daarna begon de dominee de dienst met gebed en schuldbelijdenis en de verkondiging van het evangelie. Zingen vond Lida altijd fijn, maar met de preek had ze dikwijls moeite. Ze begreep niet altijd wat de dominee allemaal zei, vooral als het geen verhaal was of een gelijkenis. Maar vanmorgen trof ze het, want de dominee nam het verhaal uit de Handelingen, van de bedelaar bij de tempel die verlamd was. Hij zat daar op de grond bij de ingang en vroeg alle mensen die de tempel binnengingen om geld. Toen Petrus en Johannes, twee discipelen van Jezus daarlangs kwamen, vroeg hij ook hun om een aalmoes. De discipelen bleven staan en keken aandachtig naar de man. Zie naar ons, zeiden ze. De bedelaar dacht dat hij geld zou krijgen. Nou daarvoor wilde hij best kijken en dadelijk richtte hij zich op, een grote fooi verwachtend. Want de voorbijgangers keken immers nauwelijks naar hem, hij hoorde bij het uitschot, de paria's, die alleen dank je kon zeggen als iemand hem eens extra bedacht en dat gebeurde heus zo dikwijls

niet. En nu. Zie naar ons? Daar stonden ze, de twee discipelen en Petrus zei: Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u: in de naam van Jezus Christus, de Nazareeër: Wandel! En toen greep hij z'n rechterhand en richtte hem op en terstond werden z'n verlamde benen sterk en gezond! Was dat even een geschenk? Daar liep die bedelaar door de Schone Poort, gezond en sterk, zoals ieder ander mens en iedereen keek er met verbazing en bewondering naar, maar ook met ontzetting . . . Want wat gebeurden er allemaal voor wonderen, door welke krachten kon deze discipel dit doen? Ze gingen hem achterna en al de mensen drongen om Petrus heen om naar hem te luisteren. En toen ging Petrus van Jezus vertellen, de Zoon van God, die ze gekruisigd hadden, die nog grotere wonderen en tekenen onder hen gedaan had en hun Messias was, de lang-beloofde . . .

Van dit bijbelgedeelte had de dominee een indrukwekkende preek gemaakt en Lida had deze keer helemaal geen moeite om te luisteren. Wel dacht ze: Wat zou het fijn zijn als er nog zulke discipelen waren, die blinden en verlamden in de naam van Jezus genezen konden.

Toen ze na de dienst op straat stond, zag ze Jenny weer. Ze stak haar hand op en ditmaal groette Jenny terug. Opeens kwam ze met haar vader op hen toe. Meneer Donker stak z'n hand uit en stelde zich voor aan Lida's moeder, die hij nog niet eerder ontmoet had.

Mevrouw Masman bleef onmiddellijk staan en groette hartelijk terug.

„Ik wil u iets vertellen van wat er gisteravond gebeurd is,” begon meneer Donker, en toen vertelde hij wat Jenny ontdekt had nadat de meisjes vertrokken waren.

Lida keek Jenny geschrokken aan: „Ben je bang dat je armband gestolen is?” flapte ze er ondoordacht uit.

Jenny haalde haar schouders op, maar haar vader zei dadelijk: „Nee, nee, ze heeft hem vast verloren. Zo'n ding kan makkelijk losspringen en op de grond vallen. Misschien heeft een van de meisjes hem opgeraapt. Niemand kan weten dat hij van Jenny is. Misschien wordt hij morgen wel meegebracht naar school.”

„Dat denk ik ook,” zei mevrouw Masman.

„We moeten nooit het slechtste denken. Hij zal wel terechtkomen,”

meende meneer Donker optimistisch. „’t Was wel een verdrietig slot van de avond voor Jenny, dat begrijpt u.”

„’t Is jammer dat wij op de fiets zijn, anders had ik u graag uitgenodigd voor de koffie. Bovendien weet ik niet of mijn man al thuis is, want die werd vanmorgen weggeroepen en dan weet ik nooit hoe laat hij terug is,” zei mevrouw Masman.

„We komen graag een andere keer, nietwaar, Jenny?” Die knikte mat.

„Weet u wat, komt u vanmiddag samen!”

„Schikt u dat heus, zo onverwachts?”

„Dat is altijd goed. Laten we dat maar voor afgesproken houden, hè? M’n man zal ’t gezellig vinden en voor haar is het ook een mooie afleiding,” zei mevrouw Masman met een gebaar naar Jenny, die nog steeds stroef deed.

„Ik stel uw uitnodiging erg op prijs, vooral vandaag. M’n huishoudster moet vanmiddag naar haar moeder, die niet erg in orde is. Heel graag tot ziens dan,” zei meneer Donker hartelijk.

Met een „tot ziens vanmiddag” namen ook Lida en Jenny afscheid. Lusteloos liep de laatste achter haar vader aan naar de auto.

Mevrouw Masman keek haar even peinzend na. ’t Lijkt me geen vrolijk meisje, dacht ze, maar ze wachtte zich er wel voor dit hardop tegen Lida te zeggen.

Bij de fietsen stond Johan te wachten, hij stampvoette driftig.

„Moet ik nog langer wachten?” riep hij.

„Rijen maar, jongen, we gaan,” zei z’n moeder.

Thuis vonden ze dokter Masman in de keuken, bezig koffie te zetten. „Hallo,” groette hij opgewekt.

„Ben je al lang terug?” informeerde z’n vrouw.

„Een kwartier misschien, er zijn daar bij die boer twee mooie kalfjes geboren. Een tweeling dus,” lachte de dokter.

„Een bof voor de boer,” zei z’n vrouw, „en wij hebben vlug koffie vanmorgen. Zeg, ’k heb meneer Donker voor vanmiddag uitgenodigd, dat is wel goed, hè?”

„O ja, gezellig, lief dat je erom dacht,” zei haar man. „Maar je kende hem toch niet?”

„’k Zal je uitleg geven als we gezellig zitten,” zei mevrouw.

Ongeveer tegen theetijd arriveerde meneer Donker met Jenny. Ze zag er opmerkelijk vrolijker uit dan vanmorgen en werd meteen door Lida opgevangen, die haar door het hele huis meenam en later naar buiten, waar ze het bijgebouw ook zien moest. Daar waren nog enkele dieren ondergebracht, die door de dierenarts behandeld werden en daar tijdelijk verbleven.

„Vind je het heel erg dat je armband weg is?” vroeg Lida, toch een ogenblik nieuwsgierig.

„Ja, ik heb hem van mijn moeder gehad. Ik ben er erg aan gehecht en ik zou het vreselijk vinden als hij niet terecht kwam.”

„Dat kan ik begrijpen.”

„Maar ik wil er niet over praten vanmiddag. Paps heeft het me verboden omdat ik anders de hele dag verknoei . . . 'k Heb er al genoeg om gehuild . . . Zeg, komt Petra nooit bij jou 's zondags?”

„Altijd, we doen het om de beurt, de ene week ga ik naar haar en en andere week komt ze hier. Ze is laat vandaag.”

„Jammer, konden we met z'n drieën zijn. 'k Vind Petra erg aardig,” zei Jenny blozend.

„Ze is ook aardig. Ik heb haar nog nooit echt kwaad gezien en ik houd van haar of ze m'n zusje is! 'k Snap niet waar ze blijft, ze had al lang hier kunnen zijn,” zei Lida opeens gealarmeerd. Eerder had ze haar niet gemist omdat ze zo druk met Jenny bezig was. Ze hadden toch wel goed afgesproken?

Om de tijd te verdrijven deed ze een spelletje „memory” met Jenny, maar ondertussen keek ze toch telkens op de klok.

Ten Jenny en haar vader eindelijk vertrokken, was Petra nog niet gekomen. Lida belde op en hoorde dat Petra heel erge kiespijn had, zo erg, dat ze onmogelijk kon komen. Het was 's nachts al begonnen, ze had een flinke dikke wang en voelde zich zelfs koortsig, zei haar moeder.

„Zal ik naar haar toekomen?” vroeg Lida dadelijk.

„Doe het maar niet, Lida, Petra is zo lusteloos, dat je er toch niets aan hebt.”

„Dan kom ik morgen, mevrouw,” beloofde Lida. „Doet u Petra de groeten?”

12. *Bij de school*

Er ontstond een complete rel bij de school die maandagmorgen onder de leerlingen van Jenny's klas. Nog voor ze binnen waren, wisten alle meisjes dat Jenny haar zilveren armband kwijt was. Er werd over gekonkeld en gesmoesd, maar niet één meisje bleek er iets vanaf te weten, nog minder hem gevonden te hebben.

Een beetje te fel sprak Jenny Nel van Duin aan, die, zich van niets bewust, het schoolplein kwam opgewandeld en direct geraakt en beledigd antwoordde: „Als jij soms denkt dat ik iets van jouw armband afweet, heb je het mis. Ik heb hem niet gestolen en ik heb hem niet gevonden. Het ding interesseert me helemaal niet,” zei ze kwaad.

„Sorry, ik wilde je niet beledigen,” bond Jenny onmiddellijk in, maar Nel begreep opnieuw, zo ze dat al lang niet wist, dat zij altijd de verdachte zou blijven tot de kwestie uit de wereld zou zijn. Ze droeg nu eenmaal het etiket „bonte hond”, had ook wel wat op haar rekening staan, maar het was wèl vervelend dat men haar dan altijd weer zo gauw verdacht.

Bezeerd trok ze zich terug uit de kring die zich om Jenny verzameld had en ging net als Dora Jansen, die net aangekomen was, tegen de muur van de school staan. Spottend keek ze vandaar toe hoe de andere meisjes zich uitsloofden om toch vooral maar te laten merken hoe erg ze het voor Jenny vonden. Zo kwamen ze het lokaal binnen bij meester De Lange, die ook al gemerkt had dat er iets gaande was. Rumoerig babbelen liepen de meisjes om elkaar heen en niet één luisterde naar wat hij zei. Opeens herinnerde hij zich de filmavond van zaterdag en belangstellend vroeg hij aan Jenny hoe het geweest was. In een mum van tijd wist hij toen alles van de fijne avond met het nare einde en van de verdwijning van Jenny's armband.

„Dat is een mysterieuze zaak,” zei hij getroffen. „Het is wel te gek, hè, een armband kan niet zo maar verdwijnen en in de grond zakken. Eén van jullie moet hem toch gevonden hebben. Denk er nog eens goed over na, zoek al je zakken door en als je hem vindt, geef hem dan zo gauw mogelijk aan Jenny terug. Je zult er

„Maar gelukkig mee maken en de kwestie behoort tot het verleden. Zijn alle meisjes vanmorgen present?”

„Nee meester, Petra Vonk is er niet!” riep Lida.

„O, onze Petra, is die er niet? Wat heeft ze?”

„Kiespijn, heel erg,” vulde Lida aan.

„Nou, zij staat in ieder geval buiten verdenking,” zei meester De Lange ontactisch.

„En wij, staan wij onder verdenking?” reageerde Nel fel.

„Niet zo vinnig, Nel,” suste meester De Lange gauw. „Mijn opmerking was een beetje ondoordacht, dat geef ik toe. Maar nu: aandacht alsjeblieft, we gaan beginnen.” Hij begon de dag met een leesles. Terwijl hij beurten gaf, overzag hij de klas, observeerde de meisjes één voor één in verband met de verdwenen armband. Dora Jansen keek onbewogen en glimlachte dom.

Zij? dacht de meester opeens.

Hij ging vandaag niet op de rij af en koos kris-kras de de klas wie lezen moest. Opnieuw keek hij naar Dora. Ongeïnteresseerd zat ze erbij. Hij gaf haar niet dikwijls een beurt omdat ze zo slecht las en er helemaal geen verbetering in haar lezen te bespeuren viel. Toch noemde hij dit keer haar naam.

Ze schrok op en begon haastig te zoeken naar de beginregel, die ze niet wist omdat ze niet geluisterd had.

„Zat je weer te dromen?” zei de meester. Hij liep naar haar toe en wees vermanend op haar boek: „Hier moet je kijken, meisje. Nou, begin maar.”

Dora begon en las op een eentonige, stuntelige manier een stukje voor. Enkele meisjes stootten elkaar aan en giehelden onderdrukt „Stop maar, Dora, Henk mag verder gaan,” leidde de meester verder.

Henk was een voortreffelijk lezer en meester De Lange gaf hem een flinke beurt. Onderwijl keek hij opnieuw naar Dora Jansen, die onrustig in de bank schoof. Een vreemd kind was ze toch, erg gesloten en in zichzelf gekeerd. Ze kwam alleen wel eens los als je haar apart had, maar in de klas viel ze helemaal uit de toon. Nooit gaf ze echter aanleiding tot klachten, waarom haar dan verdenken? . . .

De hele verdere dag werd er gepraat over de verdwenen armband. Niemand bracht hem 's middags mee en sensatiebelusten begonnen

al te fluisteren over diefstal. Ze gingen er zelfs elkaar op aankijken. Jenny werd er hoe langer hoe kregeliger onder en verwenste de filmavond uit de grond van haar hart.

Na schooltijd stelde Lida voor op bezoek te gaan bij Petra.

„Ga je mee naar haar toe?” vroeg ze.

„k Ben daar nog nooit geweest,” zei Jenny aarzelend.

„Wat geeft dat, eens moet de eerste keer zijn,” zei Lida meteen. Samen trokken ze naar de De Ruyterstraat, waar Petra Vonk woonde. Ze hielden stil voor de woning, waar schoenmaker Vonk aan het werk was in de schoenmakerij en aan de machine stond. Door het gesnor ervan hoorde hij de bel niet, maar Petra's moeder kwam zelf opendoen.

„We komen naar Petra kijken. Dit is Jenny Donker, een meisje uit de klas,” stelde Lida spontaan voor. „We mogen wel binnen komen, hè mevrouw?”

„Natuurlijk, leuk dat jullie even komen. Petra zit in de kamer op de bank,” zei ze.

Ja, daar zat ze inderdaad, ziek en met een pijnlijk vertrokken

gezicht, dat potsierlijk opgezwollen was aan één kant, waar de kies ontstoken was.

Ze was blij verrast toen Lida en Jenny binnenkwamen en keek een beetje verlegen: „'k Zie er gek uit, hè?” zei ze zielig.

„Doet het nog erg pijn!” vroeg Jenny medelijdend.

„'t Gaat wel. Ik ben ermee naar de tandarts geweest en ik krijg er wat voor, nu zal het wel gauw overgaan,” fluisterde ze.

„Penicilline natuurlijk,” zei Lida wijs.

Petra knikte: „Dat zal wel,” stemde ze toe. Toen tot Jenny: „'t was gezellig, hè, zaterdagavond?”

„Nou, maar als je eens wist wat er gebeurd was,” begon Lida meteen, en toen kreeg Petra het hele verhaal te horen van de raadselachtig verdwenen armband en al de heibel erom op school vandaag.

„Wat denk jij er nou van!” vroeg Jenny op de man af.

Petra haalde haar schouders op: „'k Weet niet . . . hij zal vast nog wel bij je thuis liggen . . . hij komt echt wel terecht,” zei ze langzaam.

„O ja, maar waar vandáán? Wij hebben bij óns overal gezocht,” zei Jenny somber.

„Wie kan dat ding nou hebben?” zie Lida opeens.

Ze gingen al de namen af van de meisjes uit de klas. Die? Nee! Die dan? Nee, nog minder!

„Dora Jansen misschien?”

„Dat domme kind?”

„Nee, vast niet.”

„Nel van Duin dan?”

„Ja, Nel van Duin, die stiekemerd, die kon het wel wezen. Ze werd direct al zo fel tegen Jenny, en we hebben haar al meer op leugens betrapt,” zei Lida, alweer veel te snel met haar mond.

Petra veerde uit protest omhoog: „'t Is gemeen om iemand zo maar te verdenken, dat mag niet . . . Zijn wij zulke heilige boontjes?” zei ze terugvallend in haar stoel.

„Je hebt gelijk,” zei Lida beschaamd.

Daarna wisten ze niet veel meer te praten en mevrouw Vonk, die af en aan van de kamer naar de keuken liep, raadde hen aan nu maar weg te gaan en een andere keer terug te komen omdat Petra zich toch nog lang niet lekker voelde. Toen stonden ze gelijk maar

op en gingen stilletjes de kamer weer uit, nagekeken door Petra, die er erg beroerd uitzag en direct daarop haar ogen weer sloot. Buiten liepen ze nog een eindje met elkaar op. Ze wisten niets meer tegen elkaar te zeggen. Er was al veel te veel gepraat vandaag en alles draaide eindeloos om hetzelfde. Bovendien was Jenny nu niet bepaald gezellig gezelschap, teruggevallen als ze was in een van haar sombere buien.

Lida, die al die tijd naast haar fiets gelopen had, stapte op. Met een: „Bye, bye,” reed ze haastig weg.

13. *Geheim blijft geheim*

Dinsdagmiddag was het geheim van de verdwenen armband nog niet opgehelderd. Hij was weg en bleef weg en 't gepraat erover kreeg een onaangename wending. De armband heette nu niet meer verloren, maar gestolen, en de meisjes gingen elkaar erop aankijken en er werd flink geroddeld.

Vooraf Nel van Duin kreeg het kwaad te verduren. Dat zij de hoofdverdachte werd, voelde ze maar al te goed. Ziedend maakte het haar, maar ze hield zich meesterlijk in en keek brutaal in de gezichten van de meisjes, die haar achter haar rug dievegge noemden. O, niet openlijk, want dat durfden ze toch niet! Meester De Lange volgde dit drama. Dat hij in moest grijpen, werd hem wel duidelijk, maar hoe? Zelf dacht hij een heel andere kant uit. Nel had de armband niet, dat stond voor hem vast. Ook al wist hij dat ze in het verleden wel eens wat uitgevoerd had dat niet door de beugel kon, wie had dat tenslotte niet? Tot het stelen van een sieraad achtte hij haar niet in staat.

Zijn aandacht bleef bij Dora Jansen, die de rol van de onnozele speelde en zich van al het geklets geen zier aantrok.

„Wil jij na schooltijd de planten even water geven, Dora?” vroeg hij tegen de tijd dat de school uitging.

„Ja meester,” zei Dora glunderend.

Hij koos haar wel meer voor dat werk als er toch nog nablijvers waren en wist hoe vereerd ze met de opdracht was. Op zulke momenten maakte hij gewoonlijk een praatje met het meisje om haar toch wat extra aandacht te geven en haar een beetje te leren begrijpen.

Een jongen die na moest blijven, stuurde hij nu met drie strafsommen weg, zodat hij alleen met Dora achterbleef. Maar niet helemaal alleen. De deur van de klas stond open en in de gang waren de schoolschoonmaaksters druk bezig met emmers en dweilen. Ook meneer Knoop, het hoofd, liep nog heen en weer. Dora haalde het plantengietertje en vulde het met water. Daarna ging ze naar de brede ramen toe, waar in de vensterbanken een rij bloempotten stond. Voorzichtig, zonder te morsen, begon ze te

gieten. Meester De Lange keek naar haar en liep langzaam naar haar toe. Dora keek lachend op, wetend dat de meester nu een praatje met haar zou maken.

„Houd je veel van planten, Dora?” begon hij.

„Ja meester, vooral als er bloemen in zitten, rode bloemen en roze, mooi is dat,” zei ze, wijzend naar een bloeiende plant.

„Zeker, dat vind ik ook mooi, 't staat zo vrolijk, hè? En waar houd jij nog meer van dan van bloemen?”

„Van dieren, die vind ik lief, u ook, meester?”

„Ik ook, ja! Bloemen en dieren, alles uit de schepping van God, Dora,” zei hij eenvoudig.

Ze knikte blij en hij zag hoe volkomen rustig ze was.

Zou hij zich dan toch vergissen? Hij keek even zwijgend toe en begon toen opnieuw: „Houd jij ook van mooie dingen, Dora?”

„Nou, wat dacht u, tuurlijk hou ik daarvan, erg veel zelfs.”

Hij plukte wat dorre blaadjes van de planten: „Krijg je wel eens wat moois van je moeder?” vroeg hij, schijnbaar achteloos.

„O ja, met mijn verjaardag en met Sinterklaas, altijd geeft ze me wat. Maar ik haar ook, hoor, en m'n vader en broertjes, die sla ik ook niet over. Ik koop cadeautjes altijd van mijn zakgeld, want daar mag ik mee doen wat ik wil.”

Meester De Lange knikte en keek haar peinzend aan, bij zichzelf afwegend hoe en of hij nu verder zou gaan.

„Wat is het allermooiste cadeau dat je ooit van je moeder gehad hebt?” vroeg hij diplomatiek.

„Een horloge, kijk, ik heb het om. 'k Heb het nog niet lang, maar 't loopt goed, meester,” zei Dora, hem haar pols toestekend.

Hij keek serieus naar het klokje. Toen zei hij langzaam en met nadruk: „Stel voor dat je dat eens verliezen zou, zeg?”

Ze keek wat schichtig en zei, zich bruusk omkerend: „Dat zou ik heel erg vinden, maar ik pas wel op dat ik het niet verlies.”

„Je kunt het per ongeluk verliezen, net als Jenny Donker haar armband. Dat was nog wel een zilveren,” zei de meester tastend.

„Jij begrijpt nu natuurlijk wel heel goed hoe verdrietig ze is, hè?” Dora's hand trilde, ze hield op met water geven en verbleekte zichtbaar. Een aangeschoten dier leek ze, dat nog vocht om weg te komen . . .

Maar meester De Lange ging nog even voort: „En weet je wat het

allerverdrietigst voor Jenny is? Het is de armband die ze cadeau gekregen heeft van haar moeder, die dood is . . . Weet jij soms . . . je was toch ook op die avond, waar dat ding gebleven kan zijn? Iemand moet hem toch gevonden hebben? Wat zou het prettig zijn als hij terecht kwam . . .”

Opeens draaide Dora zich om en begon hartverscheurend te huilen . . .

„U . . . u weet . . . dat . . . dat ik . . . hem heb . . .” snikte ze.

„Heb jij werkelijk de armband?” vroeg de meester verbaasd.

Ze knikte snotterend: „Maar . . . maar ik heb hem niet ge . . . gestolen . . . Heus niet . . . ik . . . ik heb hem eerlijk . . . ge . . . gevonden . . .”

„Maar dat is toch fijn, Dora,” deed de meester blij. „Dan is dat raadsel toch opgelost. We geven hem zo gauw mogelijk aan Jenny, hè? Ja? Doen we dat?”

„Dat . . . dat durf ik niet,” stotterde Dora echt helemaal in de war. „Ik . . . ik vond hem in de gang . . . maar ik wist echt . . . echt niet dat hij van haar was . . . Wat je vindt, mag je houden, dacht ik.”

„Nee Dora, dat is niet waar. Wat je vindt, mag je niet houden, je moet altijd proberen de eigenaar van een verloren stuk te zoeken . . .”

„Ja . . . ja, maar er waren zoveel meisjes in de gang . . . en ze duwden me achteruit en toen . . . toen lag hij daar opeens en toen . . . toen heb ik hem opgepakt . . .”

„Dat geloof ik wel, Dora, maar gisteren en vandaag heb je toch gehoord dat Jenny hem kwijt was. Heb je er toen geen ogenblik aan gedacht hem aan haar te geven?”

„Nee ik . . . ik durfde niet . . . ik was bang . . .” zei Dora sidderend. „En moeder zei: Naar de politie ermee . . .”

„Wanneer?”

„Zaterdag . . . Heus meester, ik . . . ik heb hem echt gevonden . . . niet gestolen . . .” snikte ze nog.

Meester De Lange had medelijden met haar. „Droog je tranen, Dora,” zei hij vriendelijk. „Ik ben blij dat ik nu alles weet en wij gaan het samen in orde maken. Jij haalt de armband van huis en brengt hem hier bij mij, daarna zal ik zorgen dat Jenny hem krijgt. Zo doen we het, en verder blijft het een geheim tussen ons,

tussen jou en mij, begrijp je 't, Dora?"

„Heus?" vroeg ze vertwijfeld.

„Heus! Mijn hand erop," zei de meester hartelijk.

Ze keek hem dankbaar aan en droogde haar tranen. Daarna keerde ze zich meteen om, rende de klas uit, de gang door en de straat op.

Meester De Lange zag haar gaan en schudde z'n hoofd: „Klein, klein zorgenkopje," mompelde hij.

Het hoofd van de school kwam naar hem toe: „Ben je klaar om te vertrekken?" vroeg hij.

„Nog niet, ik wacht nog op een leerling, die terug moet komen hier. Het gaat over een gevonden voorwerp, waar u misschien al wat van opgevangen hebt."

„Goed, dat zoekt u wel uit. 'k Ben nog een poosje bezig in mijn klas, dus ik sluit de school straks wel."

„Ja, meneer Knoop, dat komt in orde."

Meneer Knoop ging terug naar zijn eigen lokaal en liet meester De Lange alleen. Die rookte een sigaretje en wachtte geduldig tot Dora, na een dik kwartier, terugkwam. Hijgend van het harde lopen stond ze voor hem, het zilveren armbandje in haar vuist geklemd, die ze plechtig boven de uitgestoken hand van de meester opende.

Schichtig en angstig keken haar ogen naar hem op.

„Dank je, Dora," zei hij eenvoudig.

„Heb ik . . . heb ik nou niet gestolen, meester?" fluisterde ze gespannen, opnieuw bedelend om een bevestiging.

„Nee Dora, dat heb ik toch al gezegd, de armband gaat vandaag nog naar Jenny terug."

„O . . . ja . . . mijn moeder zei dat stelen zonde was . . . maar ik heb hem echt in de gang opgeraapt van de grond," hield ze bang vol.

„Ik geloof je en het komt heus allemaal goed, Dora," zei hij ernstig. „En wij bewaren samen ons geheim, jij en ik, en niemand anders komt het te weten, meisje."

Dora zuchtte verlicht en ging meteen gerustgesteld weg.

Meester De Lange staarde haar na en vroeg zich af wat dit bange kind wel met die armband van plan geweest was. Want dat ze hem nooit gehouden zou hebben of gedragen, dat stond voor hem vast.

Eindelijk kon hijzelf naar huis gaan, naar z'n kamer, want hij was niet getrouwd. In de stilte daar zette hij zich neer om een stapel schriften na te kijken. Werk van enkele dagen geleden, een tamelijk moeilijk dictee. Er was niet één foutloos bij, overal moest hij schrappen en verbeteren. Maar het schrift van Dora Jansen was het ergste. Hij schrapte een aantal fouten aan, stopte toen maar en schudde z'n hoofd. Wat deed het aantal ertoe? Onvoldoende, zette hij eronder . . .

Op dat moment schoot hem iets te binnen wat hem tot nadenken stemde. Zou de hemelse Meester ook soms zo doen met zijn kinderen van wie Hij wist dat ze van goeden wille waren en toch zo zwak in het volbrengen van zijn taak? Wat brengen wij groten en kleinen er toch weinig van terecht en wat een massa fouten maken we! Ze zijn levenslang niet te tellen! En voor al die tekortkomingen had Eén borg willen staan. Hij zag niet enkele fouten over het hoofd, maar alle. Hij vergat niet alleen, maar vergaf in zijn eindeloze liefde alles als je een beroep op Hem deed . . .

Meester Jezus, Zoon van God.

Slot

Zo om een uur of acht begaf meester De Lange zich op weg naar Jenny Donker. Hij belde aan en wachtte voor de deur van de mooie woning tot werd opengedaan. Meneer Donker stond voor hem, hij herkende hem onmiddellijk en nodigde hem uit verder te komen.

In de huiskamer zat Jenny televisie te kijken en mevrouw Van Wijk hield zich onledig met een borduurwerkje. Ze stond echter dadelijk op om kennis te maken met de onderwijzer van Jenny, die haar stevig de hand drukte.

Dat hij met een bepaald doel gekomen was, snapten ze alle drie en Jenny zette dan ook zonder morren de televisie af om te luisteren naar wat er bepraat zou worden.

„k Veronderstel dat u komt praten over de mysterieuze verdwijning van Jenny's armband, het onderwerp van de dag,” gokte meneer Donker gemoedelijk.

„Ik kom er niet over praten, ik kom hem terugbrengen!” lachte meester De Lange vrolijk. „Her is de vermiste!”

„Wàt!!” schreeuwde Jenny ongelovig, onmiddellijk van haar stoel springend en ver dwaasd naar haar armband kijkend.

„Is hij het?” vroeg de meester laconiek.

Jenny knikte sprakeloos. Er schoot een brok in haar keel, zodat ze geen woord uitbrengen kon. Maar haar hand vatte de armband. Niet-begrijpend waar hij zo plotseling vandaan gekomen was, bekeek ze hem als een kostbaar ding en sloot hem meteen om haar pols. Toen pas keek ze op.

„Bedankt meester,” wist ze met trillende stem uit te brengen.

„Zo heeft dit drama onverwachts gelukkig een einde gekregen en 't doet me plezier dat het zo'n goed einde is,” zei meneer Donker opgewekt.

„Fijn hè, dat je hem terug hebt, Jenny,” zei mevrouw Van Wijk hartelijk. „Maar bekijk het slotje nu goed, dat hij niet opnieuw losschieten kan.”

Jenny knikte opnieuw. Gedreven door nieuwsgierigheid begon ze

te vragen: „Wie had hem . . . en . . . en hoe komt ù eraan, meester?”

Die schudde z'n hoofd en zei: „Dat vertel ik niet.”

„Waarom niet?” drong Jenny verder aan, nu geheel hersteld van de verrassing.

„Omdat ik beloofd heb te zwijgen. Eén van de veertien meisjes heeft hem zaterdag in de gang gevonden. Eerst wist ze niet dat hij van jou was en later na al 't geroddel van jullie onder elkaar, zweeg ze uit angst. Het is me als een geheim toevertrouwd en een geheim moet een geheim blijven, nietwaar?”

„Daar heeft jouw meester gelijk in, Jenny. Wees dankbaar dat je je verloren armband terug hebt en laat het zo genoeg zijn,” zei haar vader.

„Maar ze zullen het toch vragen op school,” hield Jenny vol.

„Laten ze vragen. Op alle vragen antwoord geven kan niet en hoeft niet,” zei meester De Lange, en beslist voegde hij eraan toe: „Beloofd is beloofd, Jenny! Zo zeggen jullie het toch ook altijd tegen elkaar, niet?”

„Ja, wel zo ongeveer,” zei Jenny, niet helemaal voldaan.

„Dan houden we het daarop,” besloot de meester kernachtig.

„Laten we het samen vieren. Wat wilt u drinken?” vroeg meneer Donker, handig van dit onderwerp afstappend.

„Ik moet naar huis,” protesteerde meester De Lange.

„Na dit feestje,” lachte Jenny's vader hem toe.

En zo kwam het dat het bezoek erg lang uitliep en de heren later op de avond nog een partijtje gingen schaken.

Jenny lag al lang in bed toen meester De Lange naar huis ging.

Inhoud

1.	Lida	5
2.	Petra en Lida	11
3.	De club	17
4.	Prettige plannen	20
5.	Zaterdag	26
6.	Wat er later gebeurde	31
7.	Jenny Donker	37
8.	Lida doet de eerste stap	42
9.	De filmavond	50
10.	Wat je vindt, mag je dat houden	55
11.	Wat is er met Petra aan de hand	59
12.	Bij de school	65
13.	Geheim blijft geheim	70
	Slot	76